

Timpul sfârșitului

Werner Mucher

„În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim... Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume“ (Zaharia 14.6-9).

INTRODUCERE

În decurs de numai câțiva ani, lumea s-a schimbat decisiv. În Europa de Est au avut loc schimbări radicale. Cortina de fier împreună cu Zidul Berlinului au căzut. A avut loc reunificarea Germaniei. Nimeni nu ar fi îndrăznit acum doi ani și jumătate să se gândească la aceasta. De aproape doi ani, dictatorul român Ceaușescu nu mai trăiește... În ultimul timp, multe conflicte au fost rezolvate în mod pașnic... Toți au respirat ușurați... Dar apoi, deodată, au apărut nori negri la orizont: Irakul a atacat Kuweitul. Nu după mult timp, câțiva tineri arabi au aruncat cu pietre în evreii care se rugau la Zidul Plângerii. Este adevărat, așa cum afirmă unii, că acolo urmează să se pună temelia unui nou templu? Șaptesprezece arabi au fost împușcați de evrei... Organizația Națiunilor Unite a dispus sancțiuni după sancțiuni pentru Irak și i-a dat un ultimatum, ca până la 15 ianuarie 1991 să se retragă din Kuweit. Pentru puțin timp lumea și-a ținut respirația. Va fi Israelul atras într-un conflict?

Între timp am fost martorii unui război îngrozitor. Sadam Hussein nu s-a dat înapoi să distrugă mediul înconjurător în chip îngrozitor și să omoare zeci de mii de oameni.

Apoi lumea a fost din nou pentru câteva ore cu respirația tăiată, când în luna august a acestui an s-a răspândit vestea că Gorbaciov a fost înlăturat printr-un puci. Evenimente politice mondiale de cele mai mari proporții se precipită unele după altele. Atunci s-au ridicat multe întrebări: Cum va arăta Uniunea Sovietică în viitor? ... Cât va mai dura războiul civil din Iugoslavia? Cât timp vor mai putea comuniștii din China să țină puterea în mâinile lor?

A fost acest război din Orientul Apropiat o expresie a evenimentelor viitoare? Este iminentă venirea Domnului Isus, așa cum cred mulți creștini credincioși? Cum vor arăta reglementările pentru menținerea păcii în Orientul Apropiat? Pot ele garanta o pace durabilă? Cum vor decurge în continuare lucrurile? Când vor începe de fapt ultimele evenimente decisive, despre care Biblia vorbește foarte clar, aproape cu minuțiozitate, cu privire la timpul sfârșitului? Toate acestea sunt întrebări, care peste noapte au apărut noi în focarul intereselor.

Cu siguranță, mulți au citit deja o carte sau alta cu privire la profeție, însă unora li s-a părut prea complicată sau au uitat detaliile. În această carte mică doresc să prezint o privire de ansamblu a evenimentelor viitoare esențiale și succesiunea lor posibilă, și prin aceasta, nu în ultimul rând, să trezesc la tinerii cititori interesul pentru profeția biblică. Pentru aceasta voi cita o serie de locuri din Biblie și voi încerca să le comentez ținând seama de contextul lor, și în felul acesta să las Biblia să vorbească ea însăși. De aceea rugămintea mea este, ca fiecare, care ia această cărticică în mână, să o citească împreună cu Biblia.

Însă prima mea dorință este, ca toți aceia care cred din inimă în Domnul și Mântuitorul nostru, să-L aștepte cu bucurie.

Marienheide, Septembrie 1991 Werner Mucher

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

De la prima ediție a acestei cărți în limba germană, în anul 1991, au trecut aproape douăzeci de ani. În acel timp aveau loc în lume mari evenimente politice: cortina de fier a fost înlăturată, iar ca urmare au avut loc schimbări importante în țările comuniste. Astfel, tensiunile dintre SUA și Rusia s-au diminuat. A apărut o nouă orientare. Între timp suntem martori la ceea ce aspiră China și la puternica ei dezvoltare economică.

Din punct de vedere tehnico-financiar, lumea a devenit foarte nesigură și se mișcă pe marginea unei prăpastii. Criza declanșată de falimentul băncii Lehman Brothers din SUA, în toamna anului 2008, a zdruncinat lumea financiară și a dus la mari pierderi economice în multe țări. Există teama că următorul val de criză va avea efecte mult mai puternice.

Nici țările din Europa nu sunt una. De câteva luni, lumea arabă este zguduită de cutremure politice. În momentul de față, războiul civil din Libia, în care au intervenit statele din Vest, continuă. Cum vor decurge evenimentele în Siria și Egipt? Vor obține supremația puterile islamice? Va recunoaște Organizația Națiunilor Unite, în această toamnă, un stat palestinian? Va dispune Iranul în curând de bomba atomică și își va face regimul de acolo simțită amenințarea de a șterge Israelul de pe hartă? Toate acestea sunt întrebări, de care oamenii se interesează în general, dar de care suntem interesați și noi ca cititori ai Bibliei. Nu vrem să intrăm pe terenul speculațiilor, mai degrabă să căutăm temelia tare în Cuvântul lui Dumnezeu.

Textul acestei ediții a fost puțin prelucrat. Mă bucur că acum conținutul acestei cărți este accesibil și cititorilor în limba română. Doresc să mulțumesc traducătorului și tuturor fraților și surorilor care au contribuit la realizarea acestei lucrări.

Marienheide, Mai 2011 Werner Mucher

MOMENTE

„Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea.“
(Marcu 13.32-33)

Dintotdeauna, oamenii, care s-au ocupat cu profețiile biblice privind timpul sfârșitului, și-au pus întrebarea, când oare se vor întâmpla toate acestea. Răspunsul este simplu: nu știm exact. Se poate întâmpla mâine; dar pot trece ani de zile. De aceea prima și cea mai importantă întrebare pentru noi nu este când se vor împlini toate profețiile biblice, ci dacă noi suntem oricând dispuși să ne bizuim pe împlinirea lor.

Să nu uităm un lucru: Dumnezeu strânge în momentul de față o recoltă bogată. În Uniunea Sovietică se întorc¹ la Dumnezeu mii de oameni. Credincioșii de acolo nu pot să facă față la cererile de Biblii și literatură creștină. Dumnezeu face o lucrare măreață. Să ne rugăm stăruitor, ca și în China, India și în celelalte țări, să se mai deschidă încă o dată ușile pentru Evanghelie.

ÎMPLINIREA PROFEȚIILOR SFÂRȘITULUI A ÎNCEPUT DEJA - STATUL ISRAEL

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul Omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.“
(Matei 24.32-34)

Din mai 1948, după o întrerupere de aproape 1900 de ani, există din nou statul Israel. Cu acest eveniment a început împlinirea profeției Bibliei cu privire la sfârșitul vremurilor. Unul dintre locurile cele mai clare cu privire la aceasta este fără îndoială Matei 24, unde Domnul Isus Hristos Însuși, în ultimele zile ale vieții Sale pe pământ, a vorbit despre viitorul poporului Israel.

Ucenicii L-au întrebat pe Domnul, după ce ar putea ei recunoaște, când va reveni El. Însă Domnul Isus nu le-a numit niciun moment exact, ci le-a vorbit printre altele despre smochin ca un semn. Cine citește cu atenție Evanghelia după Matei, va vedea că smochinul este o imagine a poporului Israel (a se vedea capitolul 21.18-21; a se compara cu Ioel 1.7). Aceasta rezultă foarte clar din expresia: „nu va trece neamul² acesta până...“ (Matei 24.34), care se referă cu claritate la poporul Israel. Două mii de ani de istorie dovedesc adevărul acestor cuvinte. Cât de multe popoare au încercat deja să extermină acest popor! Unul din cele mai odioase exemple în acest sens este ce a făcut poporul german evreilor în secolul al XX-lea. Acest lucru ne face să roșim de rușine.

Ramurile smochinului vor frăgezi și vor înfrunzi. Da, ramurile au frăgezit deja și au dat frunze, pentru că această imagine se referă la reabilitarea *națională* a poporului Israel. Va veni însă momentul, când smochinul va aduce roade coapte pentru Dumnezeu, când Israel va fi reabilitat și *spiritual*. Nici acest timp nu este departe, pentru că vedem clar „că vara este aproape“.

În cartea prorocului Ezechiel, în capitolul 37, găsim o descriere ilustrativă detaliată a reabilitării *naționale* și în final a reabilitării *spirituale* a poporului Israel. Acolo, profetul descrie, în tabloul osemintelor, strângerea lor, iar în acoperirea osemintelor cu tendoane, carne și piele

¹ Prin întoarcere la Dumnezeu, în această carte, nu înțelegem o schimbare a unei religii cu alta, ci acceptarea conștientă a Evangheliei Domnului Isus Hristos, însoțită de o recunoaștere a vinovăției înaintea lui Dumnezeu, și acceptarea prin credință a lucrării de ispășire a Domnului Isus Hristos pe crucea de la Golgota.

² Expresia „neam“ se poate într-adevăr traduce și cu „generație“, dar cu siguranță aici nu acesta este înțelesul. A se compara de exemplu cu Deuteronom 32.5, 20; Psalm 12.7; Matei 11.16; 12.39-45 și 23.36; Faptele Apostolilor 2.40.

descrie în primul rând reabilitarea națională (versetele 1-8). Reabilitarea spirituală are loc când Duhul (Suflarea) lui Dumnezeu va sufla asupra poporului și astfel va fi trezit la viață (versetele 9-14).

Există multe alte locuri în Cuvântul lui Dumnezeu, care descriu acest grandios eveniment al restabilirii poporului Israel. Pe cât este de sigur că s-a împlinit deja o parte din aceste prorocii, pe atât de sigur este că se vor împlini și toate celelalte prorocii. Dacă există în decursul timpului ceva care este demn de încredere, atunci acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Poporul Israel este și rămâne poporul lui Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu trebuie să conducă acest popor pentru un timp pe un drum greu. Împăratul Friedrich cel Mare al Prusiei a cerut odată unui mareșal de la curtea sa, să-i aducă o dovadă care să ateste existența lui Dumnezeu. Răspunsul a fost scurt: „Evreii, Majestate!“

Întrebarea arzătoare este acum: Ce urmează să aibă loc?

RĂPIREA TUTUROR CREDINCIOȘILOR ADEVĂRAȚI

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.“ (1 Tesaloniceni 4.13-18)

Răpirea celor credincioși, pe care o va face Domnul Isus Însuși, este următorul eveniment care va avea loc, și cu aceasta dorim să ne ocupăm acum. După părerea mea, nu există niciun alt eveniment care ar trebui să aibă mai înainte loc³.

Motivul pentru care apostolul Pavel a scris aceste rânduri, a fost o neclaritate a credincioșilor din Tesalonic. Ei auziseră cu ceva timp înainte de la apostol (când acesta a fost pentru un timp între ei) că Domnul Isus ar reveni. Aceasta era speranța credincioșilor atunci, chiar și a apostolului Pavel, căci el scrie: „*noi cei vii*“. Venirea lui Hristos ar trebui să fie așteptarea permanentă a tuturor credincioșilor. Atunci, această speranță devine un izvor de putere și de bucurie.

De la șederea apostolului în Tesalonic, unii credincioși de acolo au adormit, iar cei rămași erau întristați, că cei adormiți nu vor fi prezenți la venirea lui Hristos. Ca răspuns la întrebarea cu privire la ce se va întâmpla cu cei adormiți, Pavel le scrie, că Dumnezeu va aduce pe cei adormiți în Isus împreună cu El. Când Hristos va reveni din cer, pentru a instaura Împărăția, vor veni împreună cu El și toți cei care au adormit în El. De aceasta Se va îngrijii Dumnezeu. Aceasta înseamnă că acești credincioși care au adormit, pentru ca să poată veni apoi împreună cu El, mai înainte vor trebui să fie înviați și să fie cu El. Cum va avea loc aceasta, este explicat în textul citat din 1 Tesaloniceni 4.

Mai întâi, apostolul spune că în privința aceasta el a primit o revelație deosebită, un cuvânt din partea Domnului. Studiind mai atent, observăm că aici este vorba de două ori despre o venire: Isus va reveni, și cu această ocazie Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei adormiți în

³ Mulți creștini credincioși așteaptă de fapt construirea unui templu în Ierusalim, unde în curând iudeii tradiționali vor jertfi din nou. Este de asemenea posibil ca acest templu să fie doar o clădire, unde se vor aduce temporar jertfe. În orice caz, Pavel vorbește despre un templu în care se va așeza antihristul, care va pretinde să fie glorificat ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). Chiar dacă s-ar construi un templu nou, acesta nu va fi în niciun caz templul definitiv, care urmează să fie construit în Împărăția de o mie de ani, conform descrierii din Ezechiel 40-48.

El (în Domnul Isus). Însă Domnul Isus va veni mai înainte, pentru ca „să-i răpească“, aceasta înseamnă, deci, mai întâi să-i ia la Sine (versetul 17); apoi, mai târziu, va apărea cu ei (a se compara cu 2 Tesaloniceni 1.10; Zaharia 14.5).

La această venire pentru răpire, Domnul va lua la El în cer două grupe de credincioși: pe de o parte credincioșii adormiți și pe care îi înviază (prima grupă), iar pe de altă parte credincioșii care sunt în acel moment în viață pe pământ, care mai înainte au fost transformați (a doua grupă).⁴

Credincioșii care vor trăi încă atunci pe pământ, nu vor lua-o înaintea celor care au adormit, pentru că Domnul Isus, când va coborî din cer, mai întâi va porunci cu un strigăt puternic credincioșilor care au adormit, să iasă afară din morminte. O mulțime mare, nenumărată de oameni vor învia, și anume toți credincioșii adevărați, de la începutul omenirii până la ultimul care a adormit înainte de răpire. Aceasta este desăvârșirea tuturor credincioșilor, atât din timpul Vechiului, cât și din timpul Noului Testament, despre care se spune în Evrei 11.40: acești credincioși din Vechiul Testament nu vor fi făcuți desăvârșiți fără „noi“ (credincioșii din Noul Testament).

După învierea tuturor celor adormiți, va avea loc - aproape în același timp - într-o clipă⁵ transformarea credincioșilor care sunt în viață în acel moment, și imediat după aceasta va avea loc răpirea tuturor acestora.

Întâlnirea cu Domnul Isus Hristos va avea loc în văzduh, în mod invizibil pentru ochii tuturor celorlalți oameni, care nu au crezut în Hristos și care atunci rămân pe pământ. Despre această luare acasă a vorbit și Domnul Isus Însuși, când a fost încă pe pământ.

LOCUIŢELE DIN CASA TATĂLUI

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“

(Ioan 14.1-3)

Aceste cuvinte le-a spus Fiul lui Dumnezeu ucenicilor Săi, în ultima noapte, înainte ca în ziua următoare să moară⁶ pe cruce. Sunt cuvintele Lui de despărțire, adresate ucenicilor care L-au însoțit pe parcursul mai multor ani. El urma să moară, să învie-ze și să Se întoarcă la Tatăl Său în cer, de unde venise. După înălțarea Domnului la cer, El nu va mai fi vizibil pentru ei, ci ei vor trebui să creadă în El, așa cum credeau în Dumnezeu, pe care nu-L văzuseră niciodată. Apoi El le-a spus ca o mângâiere deosebită - fără să dea amănunte sau să vorbească despre un anume timp -, că El va veni din nou ca să-i ia la Sine (pe ei și pe toți care vor mai crede în Hristos) în Casa Tatălui Său.

Să ne imaginăm: într-o clipă, deodată, milioane de oameni nu vor mai fi aici pe pământ. Și cu siguranță nu erau dintre cei mai răi, chiar dacă aveau „idei ciudate“, după cum se spunea.

Aveți certitudinea că faceți parte dintre aceia care vor fi răpiți, când vine Domnul nostru Isus Hristos, pentru a împlini aceste cuvinte ale Lui și cuvintele apostolilor Săi?

Vom urmări acum mai departe alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a vedea ce se va întâmpla după acest eveniment atât de decisiv. În locurile următoare din Scriptură găsim totodată

⁴ Atât învierea, cât și transformarea se referă la trupul celor credincioși. La înviere, respectiv la transformare, credincioșii vor primi un trup nou, de slavă, al cărui „bob de sămânță“ este trupul pământesc. Sufletul și duhul, care au fost despărțite de trup la moarte și care între timp au fost în Paradis, se unesc în acest moment cu trupul de slavă.

⁵ Traducerea engleză a Bibliei făcută de J. N. Darby are aici următoarea expresie: „in the twinkling of an eye“ (într-o clipeală din ochi). Toate acestea vor avea loc într-o fracțiune de secundă.

⁶ După calculul de timp al evreilor a fost chiar una și aceeași zi.

o dovadă a faptului că răpirea va avea loc⁷ înaintea venirii pe neașteptate a judecăților îngrozitoare ale lui Dumnezeu asupra acestui pământ.

CEASUL ÎNCERCĂRII

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând...“

(Apocalipsa 3.10-11)

Să ne întrebăm acum în ce context este scris acest verset. Acesta este unul dintre cele mai importante principii al unei interpretări sănătoase a Scripturii.

Apocalipsa este singura carte din Noul Testament, care este în exclusivitate o carte profetică. Capitolul 1 este înainte de toate, după o scurtă introducere, o descriere a Persoanei Domnului Isus Hristos ca Judecător. Capitolele 2 și 3 conțin șapte scrisori scurte, dar cu conținut deosebit de bogat către șapte adunări, care existau, în timpul scrierii cărții Apocalipsa, în Asia Mică (una dintre provinciile romane de atunci). În spatele semnificației istorice a acestor șapte scrisori se ascunde un sens profund: ele sunt o „miniatură a istoriei Bisericii“, care ne descrie în șapte pasaje liniile principale ale dezvoltării Bisericii (a se vedea Anexa II). O preocupare amănunțită cu această temă ar ieși din cadrul acestei cărți, de altfel o carte mică; pentru aceasta există literatură bună, prezentată în Anexa VII.

Din scrisoarea a șasea, adresată bisericii din Filadelfia, aflăm că Domnul Isus va păzi pe credincioși de o încercare mondială (sau: încercare din partea lui Dumnezeu) foarte grea.⁸ Acest timp de încercare sau de judecată este descris amănunțit în capitolele următoare ale Apocalipsei. La unele pasaje din acestea vom reveni și noi deseori.

Judecățile vor lovi pe „locuitorii pământului“. Această expresie apare frecvent în cartea Apocalipsei și îi denumește pe oamenii care au reședinta aici pe pământ.⁹ Interesele lor sunt în exclusivitate îndreptate spre pământ. Ei nu știu nimic despre o chemare cerească a Bisericii lui Dumnezeu. O promisiune a răpirii, cum a descris-o Pavel, sau o luare în Casa Tatălui, despre care a vorbit Domnul nostru, le este necunoscută sau îi face doar să zâmbească disprețuitor.

Însă, pentru toți cei care așteaptă răpirea credincioșilor, și chiar mai mult, așteaptă pe Domnul lor, care va veni atunci, acest loc din Scriptură este un alt indiciu, că nu există niciun eveniment, care ar trebui să aibă loc înainte de răpire, cu atât mai puțin că credincioșii ar trebui să treacă prin perioada de judecăți.

Dar acum să vedem ce se întâmplă mai departe pe pământ după răpire. Pentru aceasta citim un pasaj din Scriptură din cartea profetului Daniel, care a trăit în întreaga perioadă a celor 70 de ani de captivitate babiloniană (ca. 606 - 536 î.H.).

⁷ Este foarte regretabil, că tot mai mulți creștini adevărați nu mai stăruie în adevărul că răpirea tuturor copiilor lui Dumnezeu va avea loc înaintea perioadei judecăților. Sper ca pe parcurs să arăt, că Cuvântul lui Dumnezeu are indicații clare cu privire la răpire înainte de acest timp.

În acest context amintesc studiul deosebit al lui Walter A. Lickley asupra cărții Maleahi, în care el, printre altele, redă paisprezece motive, care dovedesc că Biserica nu va trece prin necazul cel mare.

⁸ Să observăm expresia „de ceasul încercării“ (ek tes horas tou peirasmou). Adepții învățaturii, conform căreia credincioșii vor trece prin necazul cel mare (sau printr-o parte a acestuia), vor să traducă aici prepoziția „ek“ cu „din“, ceea ce în general este redarea corectă a prepoziției „ek“, dar în acest loc nu redă nicidecum sensul acesta. Atunci ne-am aștepta aici mai degrabă să fie prepoziția „în“ sau „prin“. Dacă se vrea să se traducă prin „din“, atunci sensul este „din (pericole)“, dar în acest caz mai bine s-ar traduce prin „de (dinaintea)“. A se compara în privința aceasta versetele următoare: „Isus, care ne scapă de (ek) mânia viitoare“ (1 Tesaloniceni 1.10); „ci să-i păzești de (ek) cel rău“ (Ioan 17.15); „să vă feriți de (ek)“ (Faptele Apostolilor 15.29).

⁹ Tradus literal aceasta înseamnă: „locuitorii pământului“ (a se vedea capitolele 6.10; 8.13; 11.10; 13.8, 12, 14; 17.2, 8).

ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ-AN A LUI DANIEL

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănită veșnică, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustuirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.“ (Daniel 9.24-27)

Să cercetăm acum acest text, care cu siguranță nu este ușor de înțeles. El este de o importanță decisivă pentru înțelegerea tuturor profețiilor care se referă la perioada scurtă de timp dintre răpirea credincioșilor și începutul împărăției de o mie de ani. Acest fragment ne pune la îndemână cheia pentru înțelegerea acestei perioade de timp supraîncărcate de evenimente.

Prefer ca în locul explicațiilor detaliate să redau liber textul cu propriile cuvinte și completările necesare:

Versetul 24: „șaptezeci de săptămâni (săptămâni-ani)¹⁰, așadar încă 490 de ani vor mai dura în ceea ce privește poporul Israel și cetatea Ierusalim. După aceea va înceta desconsiderarea permanentă a Legii lui Dumnezeu de către poporul Israel și se va termina cu păcătuirea permanentă a poporului. Poporul va găsi acceptare la Dumnezeu (la fel ca toți adevărații creștini astăzi) pe baza morții lui Hristos pe cruce. În același timp Dumnezeu va institui o Împărăție veșnică (aici este vorba de Împărăția de o mie de ani), în care va domni neprihănită (dreptatea). Toate profețiile de mai înainte se vor împlini. Templul (din Ezechiel 40-48) va fi construit și va fi din nou casa lui Dumnezeu pe pământ.“

Versetul 25: „Observă cu atenție următoarele: acești 490 de ani încep cu momentul, în care intervine planul de a zidi din nou Ierusalimul (ceea ce s-a întâmplat de fapt în anul 445 înainte de Hristos, pe când Neemia și-a exprimat înaintea împăratului Artaxerxe - cunoscut în istorie ca Artaxerxe Longimanus - dorința de a rezidi Ierusalimul; a se vedea Neemia 2). Din acest moment până la timpul lui Mesia (aceasta înseamnă Unsul, în limba greacă: Hristos) sunt 7 săptămâni-ani și 62 de săptămâni-ani, deci 69 de săptămâni-ani sau 483 de ani. Ierusalimul va fi reconstruit într-un timp de mare necaz.“

Versetul 26: „După cele 62 de săptămâni-ani, Hristos va fi omorât (răstignit) și nu va avea nimic. După aceea, cetatea Ierusalimului și templul vor fi distruse printr-un domnitor al unui popor, care va juca un rol însemnat și în timpul de pe urmă. Nimicirea va fi asemenea unui potop. Ierusalimul va fi făcut una cu pământul (ceea ce s-a și întâmplat în anul 70 după Hristos, când comandantul trupelor romane Titus a cucerit cetatea și templul a fost distrus). Dumnezeu va împrăști poporul, care se va găsi în acel timp în țara Israel, în toate punctele cardinale. Apoi va fi o lungă perioadă intermediară de timp care nu este amintită aici. Totuși, în timpul sfârșitului va izbucni din nou un război crâncen; este hotărât din partea lui Dumnezeu să aibă loc pustiiri năpraznice.“

Versetul 27: „Imperiul Roman va reapărea în forma unei „Europe Unite“ și va avea un domnitor puternic. Acest domnitor va încheia o confederație de prietenie (sau: un tratat de apărare) pentru șapte ani cu mulți (cu majoritatea poporului iudeu care va fi atunci complet

¹⁰ Faptul că aici este vorba de săptămâni-ani și nu de zile, este susținut de Cuvântul lui Dumnezeu în Levitic 25.8, și nu în ultimul rând de semnificația celor 69 de săptămâni trecute din versetul 26.

decăzut de la Dumnezeu), care de asemenea vor avea un domnitor deosebit de remarcabil în mijlocul lor, respectiv: antihristul. Antihristul va fi un aliat apropiat al „stăpânitorului roman“. Totuși la mijlocul ultimei săptămâni-an (anii care lipsesc celei de-a 70-a săptămâni-an, așadar după trei ani și jumătate), se va desființa rapid jertfa necurmată introdusă de iudeii credincioși în Ierusalim. (Acesta este momentul în care satan este aruncat din cer și antihristul se așază în templu și impune să i se aducă închinare; a se compara cu Apocalipsa 12 și 2 Tesaloniceni 2.) Deoarece această îngrozitoare slujbă de închinare la idoli se va introduce în locul jertfelor din templu, Dumnezeu va aduce un pustiitor în Israel, care va aduce judecata lui Dumnezeu peste iudeii necredincioși, și astfel ei vor fi nimiciți. Din partea lui Dumnezeu totul este deja ferm hotărât, astfel că nu va mai fi nicio scăpare.“

Rezumăm încă o dată acest capitol în următoarele puncte esențiale:

1. Pentru poporul Israel este profetită o perioadă de timp de 490 de ani. După această perioadă începe împărăția de o mie de ani a păcii.
2. După 483 de ani se interpune o întrerupere a acestei perioade de timp, și anume după moartea lui Mesia.
3. După omorârea lui Mesia prin crucificare, cetatea Ierusalimului și templul vor fi distruse de către romani.
4. După această întrerupere, având o durată neprecizată, se încheie o alianță de 7 ani între o „Europă unită“ și Israel (probabil deja sub conducerea lui antihrist).
5. După scurgerea a trei ani și jumătate, jertfa de la Ierusalim se suspendă prin instaurarea urâciunii pustiirii în templu.
6. Mai departe urmează nimicirea și pustiirea datorită instaurării urâciunii pustiirii.

Întrebarea decisivă însă, la care vrem să mai rămânem un moment, este: Când are loc această alianță de șapte ani? Am văzut că timpul de 490 de ani se scurge ajungând în Împărăția păcii. Prin aceasta este suficient de clar, că profețiile referitoare la această alianță nu s-au împlinit încă, pentru că Împărăția păcii de asemenea nu a fost încă instaurată.

S-ar putea ca această alianță să înceapă în timpul când are loc și răpirea? Cu toate că în acest sens nu se dau în Scriptură date exacte ca timp, se poate însă presupune, că odată cu încheierea existenței Bisericii lui Dumnezeu pe pământ, deci odată cu răpirea ei, Dumnezeu va relua imediat legătura cu poporul Său pământesc, și anume Duhul lui Dumnezeu va conduce oameni din acest popor Israel la credința vie în Dumnezeu. Dacă în zilele noastre sunt iudei care se întorc cu sinceritate la Dumnezeu, aceștia sunt adăugați de El la Biserică. Aceasta face imposibilă o suprapunere a perioadei de timp în care sunt adăugați oameni Bisericii cu perioada când vin la credința vie în Hristos iudei, cu toate că rămân iudei (a se compara cu Galateni 3.28 și Coloseni 3.11).

S-ar putea de asemenea ca răpirea să aibă loc cu câțva timp înainte de ultima săptămână-an. Este de remarcat faptul că venirea Domnului Isus pentru răpirea Bisericii și venirea încă o dată pentru instaurarea Împărăției este văzută în Sfânta Scriptură ca o venire, deși are loc în perioade de timp diferite. Noi nu putem și nu vrem să stabilim un moment al răpirii, chiar dacă credem că ea va avea loc înainte de judecăți.

SUIE-TE AICI!

„După aceste lucruri, m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: «Suiete-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!»“ (Apocalipsa 4.1)

Ne-am ocupat deja cu „istoria în miniatură a Bisericii“ în Apocalipsa 2 și 3. Această istorie se termină cu ultima adunare denumită acolo „Laodiceea“. Imediat după ce apostolul Ioan a primit textul scrisorilor adresate celor șapte adunări, i se cere să se suiie în cer.

Ioan vede apoi în cer pe Dumnezeu șezând pe un tron, înconjurat de 24 de bătrâni (capitolul 4), și apoi vede cum un Miel înjunghiat (o imagine a Domnului nostru Isus Hristos; a se compara cu Ioan 1.29) ia cartea pecetluită cu șapte peceteți, care cuprinde planurile și căile lui Dumnezeu cu acest pământ, din mâna Celui ce șade pe tron (capitolul 5), pentru ca să rupă pecetea una după alta. De fiecare dată au loc evenimente deosebite pe pământ (a se vedea Anexa III). Într-o intercalare (capitolul 7) sunt descriși cei 144.000 de iudei pecetluiți (un număr simbolic) și o mare mulțime de oameni - a nu se confunda cu credincioșii, care au fost deja răpiți - din toate națiunile. Ambele grupe vor fi păzite în perioada de judecată și vor intra fiind în viață în Împărăția păcii. După ce Mielul rupe pecetea a șaptea, încep cele șapte judecăți anunțate prin trâmbițe (capitolul 8). Încheierea judecăților o formează apoi judecățile grele anunțate prin vărsarea potirelor în Apocalipsa 16, care vor avea loc nemijlocit înainte de venirea lui Hristos pentru instaurarea Împărăției păcii, și ele vor lovi pământul cu mare intensitate.

O comparație a acestor capitole cu Matei 24 duce la concluzia că evenimentele descrise în Apocalipsa 6 au loc în prima jumătate a ultimei săptămâni-an din Daniel, iar evenimentele descrise de la capitolul 8 până la 16 vor avea loc în a doua jumătate a acestei săptămâni.

În „răpirea“ lui Ioan în cer putem desigur să vedem un indiciu referitor la răpirea credincioșilor. Istoria Bisericii lui Dumnezeu pe pământ se încheie cu Apocalipsa 3, și cu capitolul 6 ne găsim ca timp deja la începutul ultimei săptămâni-an din Daniel. Aceasta este pentru noi o altă dovadă că răpirea Adunării va avea loc înainte de judecăți.

Domnul Isus face de fapt deosebirea între „începutul durerilor“ și „sfârșit“ (Matei 24.1-14). De aici deducem că întregul timp al celor șapte ani este identic cu „ceasul încercării“, pe când timpul necazului se referă în principal la ultimii trei ani și jumătate. Cu perioada „necazul cel mare“ ne vom ocupa într-un capitol special.

Înainte de a ne ocupa cu una din cele mai importante persoane, care va juca un rol principal în timpul sfârșitului - antihristul -, trebuie să privim un eveniment, care marchează mai mult decât toate celelalte evenimentele din ultimii trei ani și jumătate și care în același timp conduce la necazul cel mare: aruncarea lui satan din cer. Pentru aceasta deschidem la Apocalipsa 12.

ARUNCAREA LUI SATAN DIN CER

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui... De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi, cuprins de mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.“
(Apocalipsa 12.7-9, 12)

Contextul acestor versete este următorul: la începutul acestui capitol, poporul Israel este văzut în imaginea unei femei, care este aproape să nască. Ea primește un Fiu, despre care se spune că va cârmui popoarele cu un toiag de fier, însă apoi El va fi răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Nu

este greu să recunoaștem din Psalmul 2, că acest Fiu este Hristos, care a provenit din poporul Israel și care, după moartea Sa pe cruce, prin înălțarea Lui la cer, S-a reîntors la Dumnezeu. Despre femeie se spune, că a fugit în pustiu, unde a fost păzită de Dumnezeu 1260 de zile, adică trei ani și jumătate (a se vedea mai târziu capitolul „Necazul cel mare“). Motivul pentru fuga femeii, așa cum aflăm din versetele 13-17 ale acestui capitol, este prigonirea ei de către balaurul care fusese aruncat pe pământ. Deci odată cu aruncarea lui satan și a demonilor lui (aceștia sunt îngerii decăzuți, care s-au dat de partea lui) începe necazul cel mare.

Îngerul Mihail este amintit în patru locuri în Biblie: în Daniel capitolul 10, în capitolul 12, în Epistola lui Iuda și aici. Aceste locuri scot în evidență că el intervine în mod special pentru poporul Israel. Mihail și îngerii lui sunt cei care luptă cu balaurul și demonii lui.

Balaurul este numit aici cu câteva din numele lui diferite:

- a) *balaur*: văzut ca stăpânitor despotice și ca distrugător; înainte de toate, în vrăjmășia lui împotriva poporului Israel (de altfel, el este numit balaur numai în Apocalipsa);
- b) *șarpele cel vechi*: înșelătorul vicelan începând cu Geneza 3;
- c) *diavolul*: literal „cel ce produce dezordine“, cel care vrea să distrugă ordinea lui Dumnezeu; și în final
- d) *satan*: împotrivorul lui Dumnezeu.

Până în acest moment, satan avea acces în cer, unde putea merge chiar înaintea lui Dumnezeu, pentru ca acolo să-i acuze pe aleșii lui Dumnezeu. În primele două capitole din cartea Iov este descris foarte expresiv un dialog între Dumnezeu și satan: aceste capitole ne dezvăluie modul în care lucrează satan cu omul, dar și modul în care lucrează Dumnezeu, în cele din urmă Dumnezeu fiind cel care ține în mâna Sa toată soarta pământului și a oamenilor care locuiesc pe el.

Așadar, de acum încolo, lui satan îi este interzis accesul în cer la tronul lui Dumnezeu. Din acest moment, singura lui reședință este pe pământ. Este strigat un vai pământului și mării, căci diavolul a fost aruncat jos pe pământ și el își va manifesta furia lui îngrozitoare. El știe că în definitiv poate acționa liber încă trei ani și jumătate, înainte de a fi legat și aruncat în adânc pentru o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3). De aceea el va încerca împreună cu demonii lui, printr-o înșelătorie fără precedent, să-i facă pe oameni să se împotrivescă lui Dumnezeu.

Întreaga sa vrăjmășie este îndreptată înainte de toate împotriva unui popor mic: poporul Israel. Așa cum a încercat, înainte cu aproape două mii de ani, să înlăture pe Hristos prin uciderea pruncilor, folosindu-se de Irod, va încerca să distrugă acest popor, aceasta însemnând mai exact: vrăjmășia lui se va îndrepta împotriva iudeilor, care vor crede în Dumnezeu, căci cea mai mare parte a acestui popor se va subordona de bunăvoie domniei antihristului. În acest moment va începe astfel o persecuție îngrozitoare a acestor credincioși.

ANTIHRISTUL

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi? Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea lui satan, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării,

pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.“ (2 Tesaloniceni 2.3-12)

În Daniel 9, suntem informați deja pe scurt despre antihrist. El va juca în timpul sfârșitului un rol central. Unul dintre locurile cele mai clare în privința aceasta îl găsim în 2 Tesaloniceni.

În Tesalonic existau credincioși, care auziseră că perioada judecății (numită aici „ziua Domnului“) ar fi venit deja. Pavel respinge hotărât această părere și arată că acest timp nu putea să vină, pentru că nu avusese loc decăderea deplină. Caracteristica deosebită a acestei decăderi este tocmai descoperirea antihristului, pe care el îl numește în această scrisoare „omul fărădelegii, fiul pierzării“ și câteva versete mai departe „acel nelegiuit“ (sau: „omul fărădelegii“).

Antihristul se va așeza în templu și va impune să i se aducă închinare ca lui Dumnezeu. Decăderea va începe prin aceea, că antihristul va apărea. Dar el nu poate să apară până când ceva nu va fi luat din calea sa, și anume „cel ce oprește“. Sunt de aceeași părere cu mulți comentatori, că prezența Bisericii lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt, este aceea care împiedică apariția antihristului. După răpirea Bisericii, răul va năvăli ca torentul vijelios după ruperea unui baraj, și aceasta nu în ultimul rând prin acțiunea neobișnuită a antihristului. El va lucra în puterea lui satan cu toată forța și cu toate semnele și minunile mincinoase, și astfel va atrage o mulțime de oameni în lepădarea totală de Dumnezeu.

Sfârșitul său este de asemenea descris aici: Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale, așa cum vom vedea amănunțit mai târziu în comentariul la Apocalipsa 19.19-21.

Aici ni se mai spune încă un amănunt deosebit de important, peste care nu vrem să trecem cu vederea. Versetele 10-12 ne arată clar, că oamenii, care în timpul harului nu acceptă Evanghelia despre Domnul Isus - numită aici „dragostea adevărului“ -, în această perioadă îngrozitoare a decăderii nu vor mai avea nicio ocazie de a se întoarce la Dumnezeu. Dumnezeu însuși le va împietri inimile printr-o „lucrare de rătăcire“, astfel că ei nu vor mai fi în stare să creadă altceva decât minciuni. Ei vor fi victime ale unei rătăciri îngrozitoare.

În aceasta constă avertizarea serioasă, că un om nu se poate întoarce la Dumnezeu când vrea el, ci atunci când Dumnezeu îi oferă această ocazie.

Am arătat deja pe scurt faptul că antihristul va fi împărat în Israel și un aliat al domnitorului „Europei Unite“. În mod eronat, în trecut, mulți au văzut în viitorul domnitor al Europei și în antihrist una și aceeași persoană. Prin aceasta, multe prorocii au fost tratate foarte superficial. Din Apocalipsa 13 reiese foarte clar, că este vorba de două persoane diferite. Vom vorbi mai târziu în mod deosebit despre domnitorul Europei, care este numit în Apocalipsa în general „fiara“.

Antihristul este persoana despre care Domnul Isus a spus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; *dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi*“ (Ioan 5.43). Așteptarea unui Mesia pentru Israel joacă în prezent pentru iudeii tradiționali un mare rol. Poporul evreu a respins acum două mii de ani pe adevăratul Mesia al lor, însă la sfârșitul vremurilor cea mai mare parte a poporului Israel va accepta pe antihrist ca mesia al său.

Să ne ocupăm acum pe scurt de pasajul despre antihrist din Apocalipsa 13.11-16. Acolo Ioan îl vede pe antihrist în imaginea unei fiare cu două coarne ca ale unui miel - el vine așadar sub masca lui Mesia, adevăratul Miel al lui Dumnezeu -, însă acesta vorbește ca un balaur: este purtătorul de cuvânt al lui satan.

Antihristul stă în strânsă legătură cu prima fiară din Apocalipsa 13.1-8, care este o imagine a viitorului domnitor al Europei. El va reprezenta în Israel puterea acestui domnitor. El va face semne și minuni mari, așa cum am văzut deja în 2 Tesaloniceni 2, și prin aceste semne oculte îi va înșela pe oameni. În afară de aceasta, el va face o icoană a primei fiare, îi va da chiar suflare de viață și îi va constrânge pe oameni să se închine acestei icoane. Oamenii care vor refuza să se închine icoanei vor trebui să plătească aceasta cu viața. Păcatul, stricăciunea și nesocotirea premeditată a legilor date de Dumnezeu își vor găsi punctul culminant absolut în el.

Așadar, antihristul nu va exercita numai puterea politică, ci el va fi totodată capul religios al unui iudaism anticreștin al ultimelor zile. Prin învățături satanice, el va atrage de partea lui oameni din afara iudaismului și lucrul acesta explică de ce antihristul este denumit mai departe pe parcursul Apocalipsei „prorocul mincinos“. El va folosi toată puterea și influența sa pentru a-L necinști pe Dumnezeu și a-L discredita pe Hristosul Său.

Aici prezint un rezumat al numelor:

1. *Antihristul*: așa îl numește apostolul Ioan în prima sa epistolă, capitolul 2.18 și 22. Literar antihrist înseamnă „împotriva lui Hristos“ sau „în locul lui Hristos“.
2. *Împăratul*: așa este denumit în Daniel 11.36-39. El va fi în timpul sfârșitului capul guvernării în Israel și va fi recunoscut de masele poporului ca Mesia cel făgăduit.
3. *Omul păcatului, fiul pierzării, nelegiuitul*: așa îl numește Pavel în 2 Tesaloniceni 2.3, 8 și ne spune acolo că el se va ridica peste tot ceea ce se numește Dumnezeu sau peste tot ceea ce este vrednic de închinare. El va permite să i se aducă închinare ca lui Dumnezeu și se va așeza în templu.
4. *Fiara*: Așa este numit în Apocalipsa 13.11-18. Fiara are coarne ca ale unui miel.
5. *Prorocul mincinos*: acesta este numele lui începând cu Apocalipsa 13 și pe parcursul acestei cărți: capitolul 16.13; 19.20; 20.10.

După ce am ajuns deja să vorbim de mai multe ori despre timpul „necazului cel mare“, este momentul să vedem ce spune Scriptura cu privire la acest subiect.

NECAZUL CEL MARE

„De aceea, când veți vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «așezată în locul sfânt» - cine citește să înțeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei, să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile, care vor fi însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabbat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.“ (Matei 24.15-22)

Domnul Isus vorbește deci aici despre urâciunea pustiirii (acesta este un idol, care va fi cinstit), despre care am citit deja în Vechiul Testament în Daniel 9.27. Acum aflăm că acest idol al urâciunii va fi așezat în locul sfânt. Acest idol este icoana primei fiare, făcută la inițiativa lui antihrist, și căreia antihristul îi dă suflare de viață, așa că icoana poate chiar să vorbească (Apocalipsa 13.15). Acest idol va fi așezat în templu și i se va aduce închinare.

Dintr-o comparație între Daniel 9 și Matei 24 putem trage concluzia, că aceasta va avea loc la mijlocul ultimei săptămâni-an, când slujba jertfelor se încheie brusc, din cauză că această icoană a idolului

va fi așezată în templu. Aceasta este confirmat în Daniel 12.11: „...și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci¹¹ de zile“.

Din acest moment începe *necazul cel mare*. Pentru această perioadă de timp de trei ani și jumătate există în Apocalipsa denumiri diferite:

1. 1260 de zile (acestea sunt trei ani și jumătate, calculând o lună cu 30 de zile)¹²
2. 42 de luni (la fel trei ani și jumătate)¹³ și în sfârșit

¹¹ De ce sunt aici 1290 de zile și nu 1260? Sunt 30 de zile mai mult decât timpul de necaz, care pătrund deci în Împărăția păcii. În Daniel 12.12 este numită chiar o perioadă de 1335 de zile, deci 75 de zile mai mult. Aceste 30 respectiv 75 de zile s-ar putea să fie în legătură cu judecata asupra popoarelor învecinate.

¹² Apocalipsa 11.3; 12.6; a se compara cu Daniel 12.11-12

3. un timp, timpuri și jumătate de timp (aplicând formula $Timp = An$, obținem din nou trei ani și jumătate)¹⁴.

Cuvintele Domnului Isus din Matei 24.15-18 pot fi înțelese și ca o chemare adresată oamenilor, care locuiesc atunci în Iudeea, și astfel trăiesc începutul necazului cel mare, să se grăbească și să fugă din Iudeea în munții din împrejurimi. Fuga trebuie să fie fără nicio întârziere: cine se găsește pe acoperișul casei sale în acel moment și ajunge la el știrea că în templu a fost instaurată urâciunea pustiirii, trebuie să fugă pe treptele exterioare, fără să meargă în casă pentru a lua ceva cu sine. Cine lucrează la câmp și de exemplu și-a dezbrăcat o haină la marginea câmpului, nu trebuie să se întoarcă să o ia. Se rostește un vai pentru femeile gravide și mamele cu sugari, pentru că ele sunt defavorizate privind fuga. În afară de aceasta, oamenii trebuie să se roage pentru ca fuga lor să nu fie în sabbat sau pe timp de iarnă. Greutatea necazului care începe atunci, depășește tot ce au trăit oamenii vreodată în cazul catastrofelor de pe pământ.

Cine sunt oamenii cărora le sunt adresate aici cuvintele: „Cine citește să înțeleagă“? Trebuie să fie acei iudei din Israel, care în acel timp citesc nu numai Vechiul Testament, ci și Noul Testament și se întorc la Dumnezeu din toată inima; ei vor fi numiți mai târziu cei aleși.¹⁵ Lor le este adresat îndemnul să fugă.

Dar de ce trebuie să părăsească în grabă țara, și unde trebuie să fugă? În același moment, în care idolul urâciunii va fi așezat în templu, începe o prigoană brutală împotriva celor care au dat dovadă până atunci că se tem de Dumnezeu. Există deja martiri din timpul primilor trei ani și jumătate, cum știm din Apocalipsa 6.9-11, dar evenimentele ce se vor desfășura la începutul necazului cel mare nu se pot compara cu toate prigoanele din perioada precedentă. Cine refuză să se închine icoanei și să se supună acestei slujbe idolești, trebuie să plătească cu viața (Apocalipsa 13.15-17). Bineînțeles, cea mai mare parte a poporului Israel care îl va primi pe antihrist ca și Mesia va accepta să exercite închinarea la idoli introdusă de antihrist. Să nu uităm că tocmai în acest timp satan și îngerii lui sunt aruncați pe pământ.

Acesta este motivul pentru care Domnul Isus cere aleșilor să părăsească fără întârziere țara. Aici este vorba de ore. În acest mod, Dumnezeu va separa pe ai Săi de „cei mulți“, respectiv de iudeii fără Dumnezeu aflați sub conducerea lui antihrist. Astfel, Dumnezeu va aduce o mare parte a aleșilor Săi în siguranță. Locuri din Scriptură care ne descriu clar aceasta sunt mai ales Apocalipsa 12.6, 13-17; Psalm 60.9 și Isaia 16.4.

Majoritatea poporului nu va fugi, pentru că acești oameni se simt în siguranță sub dominația lui antihrist, și nu în ultimul rând din cauză că a fost încheiat un tratat de șapte ani între „domnul care va veni“, domnitorul „Europei unite“, și Israel (Daniel 9.26-27). La acest tratat se referă și Isaia 28.15: „Pentru că ziceți: «Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu

¹³ Apocalipsa 11.2; 13.5

¹⁴ Apocalipsa 12.14; Daniel 7.25; 12.7

¹⁵ Deci în acest timp, în Israel vor fi iudei temători de Dumnezeu, care cred în Dumnezeu, cu toate că pe pământ nu se va mai afla niciun creștin, deoarece în momentul acela creștinii sunt deja răpiți. Începând cu ziua de Rusalii, în care Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să locuiască în fiecare credincios în parte, a fost vestită în multe moduri Evanghelia minunată, că acela care se întoarce din toată inima la Dumnezeu, prin faptul că își mărturisește păcatele și crede în lucrarea de ispășire a lui Hristos, obține iertarea păcatelor. El poate ști, că prin primirea cu credință a Evangheliei aparține Bisericii lui Dumnezeu, al cărei loc de destinație veșnică este Casa Tatălui.

Această Evangheligie a mai fost numită și „Evangheligie harului“, ca s-o deosebească de cealaltă Evangheligie, „Evangheligie Împărăției“ (Matei 24.14). Vestirea acestei Evanghelii a harului va înceta odată cu încheierea timpului existenței Bisericii lui Dumnezeu pe pământ, însă imediat după aceea Dumnezeu va trezi martori credincioși în vechiul Său popor Israel, care în foarte scurt timp vor vesti pe plan mondial Evangheligie Împărăției.

Conținutul principal al acestei Evanghelii va fi: pocăiți-vă, mărturisiți-vă păcatele și întoarceți-vă din toată inima la Dumnezeu, ca să fiți gata să întâmpinați pe Hristos ca Împărat, când El va intra în Israel și Își va începe domnia. Aceasta este de fapt Evangheligie pe care a propovăduit-o Ioan Botezătorul (a se vedea Matei 3.1-12), cu toate că mărturia lui a fost după scurt timp respinsă și Ioan a fost decapitat. Și Hristos însuși a vestit această Evangheligie (Matei 4.23) și a consolidat vestirea Sa prin semne și minuni.

locuința morților (moartea și locuința morților semnifică puterile demonice, care sunt implicate în aceste evenimente): când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge...»“

Dumnezeu va păstra totuși și în acest timp de întuneric o mărturie a drepturilor Sale în Ierusalim. El va ridica doi martori și îi va dota cu puteri deosebite. Ei vor proroci în perioada întregului interval de timp din necazul cel mare. Ei vor mistui cu foc pe vrăjmașii lor, în afară de aceasta vor putea să închidă cerul, ca să nu dea ploaie, și de asemenea vor transforma apa în sânge. Până la urmă, acești martori vor fi totuși omorâți, dar după trei zile și jumătate vor învia și vor fi luați în cer (Apocalipsa 11.1-12).

Totuși, și acest timp al necazului cel mare, care este așadar înainte de toate un timp îngrozitor al slujirii idolilor și al prigoanei celor aleși ai lui Dumnezeu, se va termina odată. El va fi limitat din cauza

celor aleși, la trei ani și jumătate. Dumnezeu a hotărât aceasta mai dinainte. În profețiile Cuvântului lui Dumnezeu este hotărât și în ce mod se va termina această perioadă de timp.

Dumnezeu va introduce un vrăjmaș în țară, care este denumit în Isaia 28.15 „urgă apelor năvălitoare“, care va trece prin țară și o va lovi cu o violență fără precedent (a se compara cu Isaia 28.18-22). Să observăm în mod deosebit expresia „nimicirea hotărâtă“ (versetul 22), pe care am întâlnit-o deja în Daniel 9.27. Această expresie o găsim de asemenea în Isaia 10.23, și acolo se află în legătură cu descrierea unui vrăjmaș străvechi al poporului Israel: asirianul. Dumnezeu va permite acestui vrăjmaș, în timpul sfârșitului, să năvălească încă o dată asupra lui Israel. Prin aceasta va începe desfășurarea ultimelor evenimente.

CINE ESTE ASIRIANUL?

„Vai de asirian - zice Domnul - nuiăua mâniei Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele! I-am dat drumul împotriva unui neam nelegiuit, l-am trimis împotriva unui popor pe care sunt mâniat... Dar, după ce Domnul Își va împlini toată lucrarea Lui pe muntele Sionului și la Ierusalim, voi pedepsi - zice Domnul - pe împăratul Asiriei pentru rodul inimii lui îngâmfate și pentru trufia privirilor lui semețe, ... căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse dreptatea. Și nimicirea aceasta, care a fost hotărâtă, Domnul, Dumnezeul oștirilor, o va aduce la îndeplinire în toată țara.“ (Isaia 10.5-6, 12, 22-23)

Cine este deci de fapt în profeții acest pustiitor, această nuiă de disciplinare a lui Dumnezeu, care va exercita judecata lui Dumnezeu asupra iudeilor decăzuți, fără Dumnezeu?

Găsim răspunsul în Isaia 10: În trecut acesta nu a fost altceva decât Imperiul Asirian mondial, care a precedat Imperiul Babilonian mondial. Isaia a trăit și a fost activ în Israel aproximativ în perioada de timp dintre anii 760 - 700 înainte de Hristos. El a fost cel ce a anunțat pe poporul Israel, și în mod special pe cele zece seminții din nord cu capitala în Samaria, judecata, pentru că poporul a păcătuit foarte mult împotriva lui Dumnezeu. Și așa, cum a profețit el, s-au întâmplat lucrurile: asirianul a năvălit în Imperiul de Nord și a deportat pe locuitorii acestuia după trei ani de asediu, în anul 722 sau 721 înainte de Hristos, în captivitate, de unde cele zece seminții nu s-au mai întors niciodată (a se vedea 2 Împărați 17).

Totuși, profețiile despre asirian s-au împlinit doar în parte, pentru că Dumnezeu în marea Sa îndurare a cruțat poporul de lovirile celor mai grele judecăți. În timpul sfârșitului, aceste profeții însă se vor împlini complet.

Dacă cercetăm amănunțit cărțile profetice în care este anunțată judecata poporului pământesc al lui

Dumnezeu prin marele vrăjmaș al lui Israel în vremea sfârșitului, ajungem la următoarea concluzie: la profeții care au profețit înainte de ultimul asediu al Ierusalimului, în anul 588

înainte de Hristos¹⁶ (ei au fost denumiți și profeți Ami, aceasta înseamnă profeți „poporul Meu“), acest vrăjmaș se numește asirianul; la profeții care au profețit în timpul prizonieratului, respectiv în timpul națiunilor¹⁷ (ei sunt denumiți profeți Lo-Ami, aceasta înseamnă profeți „nu este poporul Meu“), acest vrăjmaș este numit înainte de toate „împăratul nordului“ (Daniel 11.40-45), iar în Ezechiel „împăratul nordului îndepărtat“ (capitolul 38 și 39). De aici reiese clar că, privit din punct de vedere profetic, asirianul profeților Ami este același cu acești doi împărați din nord și din nordul îndepărtat, pe care îi găsim în profeții Lo-Ami. De altfel, în Ioel 2.20 asirianul este denumit „vrăjmașul de la miazănoapte (nord)“.

Chiar dacă împăratul nordului și împăratul nordului îndepărtat sunt două puteri diferite, ambii au trăsăturile de caracter ale asirianului, acest vechi dușman al poporului Israel.

Teritoriul Imperiului Asirian de atunci cuprindea țările de azi, Siria, Irak, Iordania, Liban, și părți ale Turciei și Iranului. Capitala Asiriei era în acel timp Ninive, în nordul Irakului de azi, nu departe de orașul Mosul.

După această explicație privind asirianul ne aflăm încă în perioada necazului cel mare. Însă când împăratul nordului va năvăli în Israel, acest timp se va apropia de sfârșit. Consider că asedierea prin împăratul nordului va dura cinci luni, căci în Apocalipsa 9.1-11 găsim o descriere a acestui atac. În versetul 4, se spune că oamenii care nu vor avea pecetea lui Dumnezeu pe frunte - și aceștia sunt iudeii necredincioși -, sunt ținta acestei judecăți. Acolo găsim și menționarea timpului, că acești oameni vor fi chinuți cinci luni (versetul 5). Aceasta înseamnă așadar că, în acel moment, au trecut deja mai mult de trei ani din necazul cel mare și că suntem deja înaintea marilor evenimente, care încheie timpul sfârșitului.

Să ne ocupăm acum detaliat cu acest atac al împăratului nordului (Daniel 11.40-45).

ÎMPĂRATUL DE LA MIAZĂNOAPTE (ÎMPĂRATUL NORDULUI)

„La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui. Își va întinde mâna peste felurite țări, și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el. Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.“ (Daniel 11.40-45)

În acest capitol ne este relatată mai întâi confruntarea dintre împăratul sudului (acesta este Egiptul) și „el“, acesta este antihristul, care este împărat în Israel și care este descris nemijlocit înaintea acestui pasaj (Daniel 11.36-39). Însă curând după aceasta sau chiar în același timp, în aceste controverse se va implica împăratul nordului (acesta este înainte de toate Siria, probabil în

¹⁶ Ierusalimul a fost de trei ori asediat: (1) în anul 606, când, printre alții, Daniel și prietenii lui au fost deportați în Babilon (Daniel 1). Din acest moment este socotită captivitatea babiloniană; (2) în anul 599, când, printre alții, împăratul Ioiachin și mama lui au fost duși în Babilon; printre acești exilați se afla și Ezechiel (2 Împărați 24.8-17), și în sfârșit (3) în anul 588, când împăratul Zedechia după 11 ani de guvernare a fost dus la Babilon (2 Împărați 25.1-7).

¹⁷ Aceasta este perioada care a început cu Imperiul Babilonian, după care a urmat Imperiul Medo-Persan, apoi Imperiul Grec și în cele din urmă Imperiul Roman, și care în cele din urmă se va încheia cu venirea Domnului.

alianță cu alte state arabe¹⁸), și anume într-un atac foarte violent, comparat aici cu un râu care dă peste maluri (compară cu Isaia 8.7-8; 10.22; 28.17; Daniel 9.27), care înfrânge totul. Acest atac va fi desfășurat atât de pe pământ, cât și de pe mare. Râul va inunda în final nu numai Israelul, care aici este denumit „țara cea minunată“, ci va pătrunde și în alte țări. Împăratul nordului va juca așadar în aceste ultime lupte un rol dominant.

Trei țări se vor putea sustrage furiei cotropitoare a acestui împărat: Edomul, Moabul și o parte din Amon. Aceste trei țări se găseau în teritoriul Iordaniei de azi. Va fi oare acesta teritoriul, unde Dumnezeu va adăposti rămășița care se refugiază dinaintea pieirii amenințătoare? S-ar putea de asemenea ca Edomul să fie numele profetic al Arabiei Saudite, dar nu vrem să facem astfel de speculații.

După ce împăratul nordului (de la mieznoapte) va năvăli în Israel și va face țara aproape una cu pământul, va înainta mai departe și va năvăli și în Egipt. În această campanie de cucerire, împăratul nordului va fi sprijinit de Libia și Etiopia, două țări din Africa de Nord, respectiv Africa de Nord-Est. Însă deodată, în timpul campaniei de cucerire, îi vor veni vești „de la răsărit și de la nord“ care îl vor speria foarte tare.

Însă înainte de a ne preocupa cu întrebarea, ce vești sunt acelea pe care le va primi, încheiem pentru moment studiul acestui fragment scurt din Daniel 11: împăratul nordului întrerupe campania lui victorioasă în Egipt și se retrage plin de furie, ca să nimicească și să distrugă pe mulți. Însă înainte ca el să dea un nou atac, își întinde „corturile palatului său“ (un fel de cartier general) între mare (Marea Mediterană) și muntele cel slăvit și sfânt (pe care este construit Ierusalimul). El se va așeza nu departe de Ierusalim, desigur cu scopul să atace din nou Ierusalimul, pe care mai înainte îl cucerise numai parțial (a se compara cu Zaharia 14.2), ca să-l distrugă definitiv. Însă el va fi nimicit deodată, fără ca cineva să intervină pentru a-l ajuta.

În continuare ne ocupăm pe scurt încă o dată cu „domnul care va veni“, despre care am citit în Daniel 9.26 și pe care Ioan îl numește în Apocalipsa 13.1-8, fiara.

FIARA SAU O „EUROPĂ UNITĂ“

„Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununii împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara și cine poate lupta cu ea?» I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice popor, peste orice limbă și peste orice națiune. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat.“ (Apocalipsa 13.1-8)

Ioan stă la marginea mării și vede o fiară care iese din mare. Marea este deseori în Cuvântul lui Dumnezeu o imagine a popoarelor neliniștite (a se compara cu Psalm 65.7; Isaia 17.12-13; Ezechiel 26.3; Luca 21.25-26; Apocalipsa 17.15). În Apocalipsa 11.7 se vorbește despre această fiară că se ridică din adânc: este așadar de obârșie satanică.

¹⁸ Este foarte remarcabil, că la ora actuală între Siria și Irak este aproape o ură de moarte. Acesta este motivul pentru care în războiul din Golf, Siria a luptat de partea forțelor aliate împotriva Irakului. Siria procedează de mulți ani cu îndemănare tactică și urmărește o poziție de frunte în lumea arabă.

Această fiară are zece coarne, o imagine despre zece împărați, care în faza finală vor primi putere împreună cu fiara (Apocalipsa 17.12 și 14). În spate este satan, numit aici balaurul, care dă acestei fiare putere nemaipomenită. În afară de aceasta, această fiară are șapte capete, ceea ce arată în primul rând o inteligență extraordinară. Acest domnitor puternic va folosi puterea sa, capacitatea sa spirituală și forțele sale oculte, în primul rând, pentru a huli pe Dumnezeu și pentru a atrage pe mulți oameni în cădere de la Dumnezeu, constrângându-i la aceasta în modul cel mai brutal.

Fiara reunește în sine caracteristicile a trei animale: este asemenea unui leopard, are labe ca de urs și o gură ca o gură de leu. Aceste simboluri sunt în legătură cu cele patru fiare pe le-a văzut și le-a descris Daniel (capitolul 7). Ele sunt acolo imagini ale celor patru imperii mondiale, care s-au succedat unul după altul: Imperiul Babilonian, Imperiul Medo-Persan, Imperiul Grec și Imperiul Roman. La ultima fiară din Daniel nu sunt amintite capetele, dar sunt amintite cele zece coarne.

Ioan vede că unul din capete are o rană de moarte, care spre marea mirare a întregii omeniri este vindecată. Aceasta are ca urmare faptul că majoritatea oamenilor devin închinători ai balaurului și închinători ai fiarei.

Această fiară nu este numai o imagine a unui imperiu, ci și a persoanei care va deține puterea acestui imperiu. Este vorba de domnitorul peste un teritoriu care corespunde aproximativ teritoriului principal al fostului Imperiu Roman de Apus. Ce poate fi aceasta altceva decât o „Europă unită“, care în faza finală va fi compusă din zece domenii de stăpânire?¹⁹

Fiarei îi este permis să acționeze nestingherită timp de 42 de luni. Aceasta este din nou perioada de timp a necazului cel mare. În acest timp, fiara va purta un război împotriva sfinților. Mulți dintre cei care vor rămâne în acest timp credincioși lui Dumnezeu, vor plăti aceasta cu viața. Dumnezeu va îngădui fiarei să învingă pe mulți sfinți, deci să-i omoare. Acești sfinți însă vor învia la începutul împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20.4; a se vedea capitolul respectiv).

Europa va fi, fără îndoială, în perioada unificării sale, cea mai puternică putere a pământului. Vom vedea de fapt cum acest puternic imperiu se va revolta împotriva lui Dumnezeu, va lupta chiar împotriva Domnului Isus.

Exact aceasta este tema Psalmului 2. Este locul potrivit să cităm aici acest psalm. El este deosebit de animat, dacă luăm seama la diverșii vorbitori, sau la diversele grupe:

Versetele 1 și 2: Psalmistul începe psalmul cu cuvintele: „Pentru ce se întărită națiunile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său...”

Versetul 3: Acum psalmistul îi citează pe acești conspiratori: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!”

Versetele 4 și 5: Psalmistul descrie reacția lui Dumnezeu la aceasta: „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa...”

Versetul 6: Acum Dumnezeu însuși vorbește despre planul Său cu privire la Mesia: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.”

Versetele 7-9: Mesia ia Cuvântul și vorbește despre ce I-a spus Dumnezeu: „Eu voi vesti hotărârea Lui, - zice Unsul - Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.»,,

Versetele 10-12: În final, psalmistul cere împăraților să se supună de bunăvoie domniei lui Hristos: „Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului”

¹⁹ Eu nu mă îndoiesc că Uniunea Europeană este precursorul acestei Europe unite. Este prematur să se spună care țări vor aparține în cele din urmă acesteia și unde vor fi granițele, chiar dacă este vorba aproximativ de teritoriul Imperiului Roman de Apus, din care nu vor face parte Siria și Egiptul, fapt ce reiese clar din Daniel 11. Acest imperiu va prelua moștenirea spirituală a Imperiului Roman de odinioară. Din Apocalipsa 17.9 știm că cele șapte capete indică spre Roma, care este așezată pe cele șapte coline, capitala Imperiului Roman.

tului! Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă tremurând! Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!“

BĂTĂLIA DE LA ARMAGHEDON

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic. ...i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon.“ (Apocalipsa 16.12-16)

Când al șaselea înger își varsă potirul mâniei, ne găsim aproape la sfârșitul necazului cel mare. În primii trei ani și jumătate au avut loc deja judecățile vestite prin peceți și pe parcursul celorlalți trei ani și jumătate au avut loc judecățile vestite prin trâmbițe. Vărsarea potirelor mâniei are loc direct înaintea venirii lui Hristos.

În timpul noii judecăți a lui Dumnezeu prin cel de-al șaselea și cu acesta penultimul potir al mâniei are loc o concentrare de trupe fără egal la Armagedon. Armagedon este forma greco-latină a numelui muntelui Meghido, care este în sud-vestul câmpiei Izreel, ce se întinde în nordul Israelului între ținutul muntos al Galileii și Samariei până la Marea Mediterană. În localitatea Meghido este cunoscutul câmp de luptă, unde în vremea Vechiului Testament și-au găsit moartea mulți împărați (a se compara în privința aceasta cu Judecători 4; 5.19; 6.33; 7.1; 1 Samuel 31.1-7; 2 împărați 9.27; 23.29). Meghido a fost pe vremea lui Solomon unul dintre cele mai importante puncte strategice de apărare (1 împărați 9.15-19).

Al șaselea potir este vărsat peste Eufrat care seacă, și astfel drumul devine liber pentru împărații care vor veni din răsărit, adică vor intra din partea de răsărit în Israel. Eufratul este compus din doi afluenți în estul Turciei de azi, curge prin Siria, traversează apoi Irakul și se unește apoi cu Tigru la Schatt al Arab, care în final se varsă în Golful Persic în apropierea orașului persan Abadan.

Faptul că acestor împărați din est nu li se spune numele, complică mult o explicație. Cine depune efortul de a citi comentariile biblice la această întrebare, va constata că asupra acestei probleme există înțelegeri diferite. De aceea lășăm întrebarea deschisă, dacă acești împărați sunt alte popoare arabe sau chiar popoare care locuiesc mult mai departe spre est, cum este Pakistan, India și China. Un lucru este în orice caz clar: la această judecată vestită prin al șaselea potir este vorba despre o înaintare masivă în marș a numeroase trupe în direcția Israelului.

În versetele 13-16 citim despre modul în care, sub influența balaurului (satan), fiara (domnitorul „Europei unite“) și profetul mincinos (antihristul) reacționează la atacul prin surprindere al împăratului nordului și la acest marș al trupelor. Ioan vede cum din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos ies trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște. Aceste duhuri sunt duhuri ale demonilor, care fac semne (a se compara cu a doua plagă din Egipt în Exod 8.1-7) și strâng pe împărații întregului pământ la Armagedon. Aici se desfășoară toată acțiunea răului.

Cine sunt deci acești împărați ai întregului pământ? Expresia „întregului pământ“ înseamnă textual „a tot ce este locuit“. Aceasta este o expresie pe care o găsim și în Luca 2.1, unde este vorba despre locuitorii Imperiului Roman de atunci. Din aceasta se poate deduce, că atunci când vorbim despre acești împărați, trebuie să ne gândim la cei zece domnitori ai viitoarei Europe unite (Apocalipsa 17.12-14).

Versetul 15 face o legătură clară între perioada dintre acest război și apariția lui Hristos sau ziua Domnului (1 Tesaloniceni 5.2; Apocalipsa 3.3). Ferice de cei care așteaptă venirea lui Hristos și vor fi găsiți veghind! O comparație cu Apocalipsa 19.19-20 arată că Armagedonul este în cele din urmă locul unde forțele armate europene vor fi nimicite de Hristos. Aceasta este tema capitolului următor.

HRISTOS LICHIDEAZĂ CELE DOUĂ FIARE ȘI PE VASALII ACESTORA

„Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor, care zburau prin mijlocul cerului: «Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, liberi și robi, mici și mari!» Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.“
(Apocalipsa 19.17-21)

Aceste versete ne dau informații despre sfârșitul fiarei, al domnitorului puternic al Europei și despre sfârșitul lui antihrist și al celor zece împărați cu marile lor forțe de război. După ce a avut loc nunta Mielului cu Mireasa Sa, Biserica (capitolul 19.6-10), Ioan vede cum Hristos coboară cu oastea cerească din cer, ca să facă judecată (capitolul 19.11-16).

După aceea el vede un înger stând în soare, simbolul celei mai mari autorități, care acum intră în acțiune. În limbajul simbolic al Apocalipsei sunt chemate păsările cerului, pentru a se strânge la marele ospăț al lui Dumnezeu, care are loc în ziua cea mare a lui Dumnezeu, a Celui atotputernic (a se compara cu Apocalipsa 16.14).

În Armagedon sunt adunate armate uriașe, ca în fond să facă război cu Cel ce șade pe cal, acesta fiind Mielul (a se vedea capitolul 17.13-14). Este posibil ca oamenii să considere în aroganța lor că pot lupta împotriva Fiului lui Dumnezeu? Satan și demonii lui știu că această bătălie de la Armagedon va conduce în final la un război împotriva lui Hristos Însuși, chiar dacă motivul exterior este că ei vor să elibereze Israelul și orașul Ierusalim de asediul împăratului nordului.

Fiara și prorocul mincinos vor fi prinși deodată de Domnul Isus și vor fi aruncați de vii în iazul de foc, fără ca mai înainte să fie judecați (versetul 20). Încă înaintea începutului Împărăției de o mie de ani îi va surprinde această judecată. Satan însuși și îngerii lui (demonii), pentru care este pregătit iazul de foc (Matei 25.41), vor ajunge acolo o mie de ani mai târziu, și anume cu puțin timp înainte de începerea stării veșnice (Apocalipsa 20.10).

După ce se exercită judecata asupra fiarei și asupra prorocului mincinos, împărații pământului vor fi omorâți împreună cu armatele europene. Aceste armate puternice sunt compuse din oamenii care au primit semnul fiarei și astfel au sprijinit răutatea ei demonică. Ei vor împărtăși cândva soarta fiarei, dar nu imediat. Ei vor muri prin sabia care iese din gura Domnului Isus, fără ca altcineva să contribuie la căderea acestor trupe (a se compara cu Apocalipsa 19.15). Trupurile lor vor fi întinse pe pământ. În Isaia 11.4 se spune cu privire la această judecată: „...va lovi pământul (armatele europene) cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău (acesta este antihristul).“

Am impresia că judecata celor două fiare, precum și a celor zece împărați și a oștirilor lor va avea loc înainte de nimicirea împăratului nordului. Hristos nu a apărut încă pe muntele Măslinilor, ci judecata de la Armagedon o va exercita din cer.

ÎMPĂRATUL DE LA MIAZĂNOAPTE ÎNCĂ O DATĂ

„Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor.“ (Daniel 11.44-45)

În continuare are loc nimicirea împăratului nordului. Am văzut mai înainte că împăratul nordului va năvăli în Israel puțin înainte de sfârșitul necazului cel mare, iar după aceea va înainta mai departe spre Egipt. Însă deodată el se va reîntoarce din Egipt, ca să se așeze între Marea Mediterană și Ierusalim. În mod vizibil, el intenționează să asedieze din nou Ierusalimul, pentru a-l cuceri definitiv.

Această întoarcere din Egipt are loc din cauza zvonurilor din est și din nord și este foarte posibil ca aici să fie vorba de știrea privind apropierea marilor forțe de război, despre care am citit în Apocalipsa

16.12-16:

1. împăratul de la răsărit, al cărui drum se eliberează prin secarea Eufratului și
2. armatele europene, care se îndreaptă spre Armagedon pentru a elibera Israelul și Ierusalimul. Acesta ar putea să fie motivul pentru această întoarcere neașteptată a împăratului nordului.

Însă în ce mod este lichidat împăratul nordului cu oștirea lui fără să-i vină cineva în ajutor? Eu cred că între timp a avut loc un alt eveniment de cele mai mari dimensiuni: HRISTOS A REVENIT și a apărut pe muntele Măslinilor. Acest eveniment nu apare nicăieri mai clar descris, ca în Zaharia 14.3-5.

HRISTOS APARE PE MUNTELE MĂSLINILOR

„Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor națiuni, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!“ (Zaharia 14.3-5)

Acest eveniment va determina mai mult decât toate celelalte evenimente desfășurarea în continuare a lucrurilor. Acum se împlinește o promisiune anunțată de mult timp: într-un moment anume, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși, Isus Hristos, va reveni în chip vizibil.

Au trecut două mii de ani de când El a fost pe pământ și a trăit puțin mai mult de 30 de ani în Israel. Acolo a împlinit în mod inegalabil, în ultimii trei ani ai vieții Sale pe pământ, slujba Sa unică, pe care I-a încredințat-o Dumnezeu. În final El a murit pe crucea de la Golgota, pentru că poporul iudeu a lepădat pe Mesia al lui. În același timp, El a suferit pe cruce, ca Locțiitor, judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și a satisfăcut pe Dumnezeu în cerințele Lui îndreptățite față de om. Dumnezeu a fost glorificat prin lucrarea Fiului Său, și ca dovadă a acestui fapt El L-a înviat pe Hristos după trei zile. Timp de 40 de zile după învierea Sa, Isus Hristos S-a arătat de mai multe ori, pe lângă multor alora, ucenicilor Săi, apostolilor (a se compara cu 1 Corinteni 15.5-8), și apoi, cu zece zile înainte de sărbătoarea Rusaliilor, a fost înălțat la cer.

Despre revenirea Sa au vorbit cei doi îngeri, care s-au arătat ucenicilor imediat după înălțarea la cer a Domnului Isus pe muntele Măslinilor: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul

vostru, va veni în același fel, cum L-ați văzut mergând la cer“ (Faptele Apostolilor 1.11). Cine se mai îndoiește acum că Fiul lui Dumnezeu devenit Om este DOMNUL din Vechiul Testament, o comparație între Faptele Apostolilor 1 și Zaharia 14 îl poate convinge pe deplin. Picioarele Fiului lui Dumnezeu vor sta pe muntele Măslinilor!

În momentul apariției Sale va avea loc un cutremur de pământ, prin care muntele Măslinilor se va desface în două jumătăți în direcția est-vest. Una din jumătățile muntelui se va deplasa spre nord și cealaltă jumătate spre sud. Valea, care ia naștere în acest mod, este numită aici „valea munților Mei“. Ea va oferi locuitorilor din Ierusalim posibilitatea să fugă din cetate. Ei vor fugi prima dată până la „Ațel“, o localitate, care este amintită încă o dată în Mica 1.11 (Bet-Haetel) și care nu se află departe de Ierusalim.

Domnul Isus va apărea împreună cu toți sfinții Săi din cer și cu toți îngerii Săi pe muntele Măslinilor.

În Apocalipsa 19.11-16 ei sunt văzuți în imaginea oștilor de război care îl însoțesc, când El va prinde fiara și pe împărații Europei de Vest cu oștile lor și îi va omorî.

Hristos apare în momentul când locuitorii Ierusalimului ajung în cel mai mare necaz și pericol. Împreună cu ei, El dă o lovitură nimicitoare împăratului nordului. Atunci locuitorii din Ierusalim vor fi ajutați de locuitorii din Iudeea, care au fugit la începutul necazului cel mare și care acum s-au întors (Zaharia 10.3-5; 12.1-6).

JUDECATA POPOARELOR VECINE ISRAELULUI

„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amețire pentru toate popoarele de primprejur, și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate națiunile pământului se vor strânge împotriva lui... În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele... “ (Zaharia 12.2-6).

Dar ce se întâmplă cu celelalte popoare, care, în afara împăratului nordului, se strâng la Ierusalim, ca să lupte împotriva acestui oraș? Și la această întrebare găsim un răspuns clar în cartea profetului Zaharia. Am văzut deja, că oastea europeană cu fiara și prorocul mincinos și-au găsit sfârșitul, că Hristos a revenit și S-a arătat poporului Său pe muntele Măslinilor și că împăratul nordului a fost bătut. În unele locuri din Vechiul Testament citim despre multe alte popoare sau națiuni²⁰, care de asemenea se vor strânge în jurul Ierusalimului. Câteva locuri importante cu privire la aceasta sunt: Maleahi 4.1-3; Ioel 3.1-2, 11-16; Psalm 83.2-8 și în final Zaharia 12.1-6.

Este clar că toate aceste popoare nu sunt identice cu cei zece împărați și oștirile lor. În Maleahi 4 aflăm, înainte de toate, că aceste popoare vor fi judecate după apariția lui Hristos. Ioel ne face cunoscut că locul acestor acțiuni este valea lui Iosafat²¹. În Psalmul 83, aceste popoare sunt denumite cu numele lor profetic: Edom, ismaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului și Asiria. Din Zaharia 12.1-6 aflăm că Dumnezeu va judeca aceste popoare, prin aceea că locuitorii cetății Ierusalim și ai Iudeii vor bate aceste popoare (a se compara și cu Zaharia 10.3-5).

Pentru informații mai detaliate, referitoare la anunțarea judecării acestor popoare vrăjmașe poporului Israel, a se vedea versetele din Isaia 13-27; 34 și din Ieremia 46-50.

²⁰ În Zaharia 12.2, 6 este vorba de „popoarele de primprejur“ și în capitolul 12.3 este vorba de „toate națiunile pământului“. Nu este clar unde se află această vale. Unii presupun că ar fi în imediata apropiere a Ierusalimului.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU RUSIA?

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și proorocește împotriva lui! Și spune: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, ... Persia, Etiopia și Put, ... popoare multe împreună cu tine! ... După multe zile vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi vei merge împotriva țării, ... strânși dintre mai multe popoare ... tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oștile tale, și multe popoare cu tine.»“ (Ezechiel 38.1-9)

Este recomandabil ca mai întâi să citim în context Ezechiel 38 și 39. Aceste două capitole tratează aceeași temă unică: nimicirea uriașelor puteri militare. Mai întâi aflăm că aceste puteri militare, neținând seama de multele popoare care le însoțesc (printre altele Persia și Etiopia), sunt stabilite în nordul extrem. Denumirea locului „nordul îndepărtat“ apare de trei ori în aceste capitole (38.6, 15; 39.2) și trebuie văzut în raport cu Israel. Cine are o hartă la îndemână poate vedea că nu este vorba decât despre Rusia cu capitala ei Moscova. Putem face o deosebire clară între „împăratul nordului“ și aceste oști din „nordul îndepărtat“, deși ele vor deveni una în vrăjmășia lor împotriva poporului Israel.

Trupe puternice rusești vor năvăli într-un anume timp în Israel, când această țară mică se va afla atunci deja într-o relativă liniște și siguranță (capitolul 38.14) - ea se va numi „țara deschisă“ (capitolul 38.11) -, la începutul Împărăției păcii. Acest moment pare trupelor rusești foarte potrivit de a ocupa țara Israel, cu siguranță nu în ultimul rând pentru că armatele europene au fost nimicite, împăratul nordului a fost deja înfrânt, iar judecata asupra țărilor vecine lui Israel a fost deja exercitată. Până în acest moment, Rusia nu s-a amestecat în evenimentele războiului. Să nu fie oare acum ușor să ia prada de la Israelul slăbit din cauza războiului (să ne gândim numai la zăcămintele uriașe de petrol din țările cucerite atunci de Israel)?

Dar un lucru nu îl știu conducătorii acestor forțe militare: Dumnezeu Însuși este Cel ce conduce oștirile lor încoace și încolo, asemenea unui cal, în ale cărui fălci sunt cârlige, și îi va duce la munții lui Israel. Acolo Dumnezeu va nimici atunci această oștire puternică: „Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii națiunilor și vor ști că Eu sunt Domnul“ (Ezechiel 38.21-23).

Acesta va fi sfârșitul acestei puteri militare, pe care Dumnezeu o va zdrobi prin aceea că, pe de o parte, va face să se omoare unii pe alții, iar, pe de altă parte, să fie omorâți prin catastrofe naturale. Sub această judecată vor muri atât de mulți oameni, încât locuitorii țării Israel vor trebui să îngroape cadavrele acestora timp de șapte luni (Ezechiel 39.12-16).

JUDECATA CELOR VII

„Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.» ... «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia

din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.» Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.» ... «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.» Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.“ (Matei 25.31-46)

La începutul Împărăției păcii, când Fiul Omului apare în slava Sa, toate popoarele pământului vor fi adunate înaintea Lui.²² Aceste popoare sunt văzute aici în două grupe: ca oi și capre. Aceste popoare vor fi despărțite unele de altele. Oile intră în Împărăția pe care Dumnezeu le-a pregătit-o, iar caprele merg în pierzarea veșnică. Criteriul pentru judecată, respectiv pentru binecuvântare se bazează numai pe modul în care s-au comportat acești oameni cu frații Împăratului.

Cine sunt frații Împăratului? În primul rând sunt solii din poporul Israel, care după răpirea Bisericii și în mod deosebit în prima jumătate a ultimei săptămâni-an a lui Daniel, vor propovădui Evanghelia împărăției pretutindeni tuturor popoarelor (Matei 24.14). Ei fac acest lucru cu o energie nemaipomenită, dar sub multă vrăjmășie și cu prețul vieții lor.

La judecată, când toate popoarele sunt adunate înaintea Lui, Domnul privește la ceea ce ele au făcut fraților Lui în timpul acestor timpuri grele ca fiind făcut Lui. La întrebarea surprinzătoare a celor două grupe, când s-au comportat ele astfel cu împăratul, El le spune, că este vorba de comportarea lor față de frații Lui. „Oile“ au primit Evanghelia și aceasta au dovedit-o nu în ultimul rând prin aceea că au primit pe solii Împăratului, frații Lui. Însă „caprele“ au exprimat refuzul lor prin faptul că nu au dat solilor să mănânce, să bea, nici nu i-au îmbrăcat și nici nu i-au vizitat în închisoare.

Nu cred că trebuie să ne imaginăm această judecată în așa fel că fiecare persoană a acestor popoare va veni în mod personal în Ierusalim, ci că sentința acestei judecăți va fi pronunțată în Ierusalim - posibil în prezența trimișilor acestor popoare, așa cum în timpul Împărăției păcii se vor sui în fiecare an la Ierusalim -, dar care apoi va fi executată în țările respective. Locuri din Scriptură precum Matei 13.38-43; 49-50 indică spre acest înțeles.

ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI A PĂCII

Cu evenimentul de care ne-am ocupat ultima dată s-a încheiat în adevăratul sens timpul sfârșitului. Ne aflăm acum în timpul minunat al Împărăției păcii, subiectul multor profeții ale Bibliei. Pentru început vom cita un pasaj din Isaia 65:

„Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie și pe poporul lui în bucurie. Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor. Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. ...căci

²² Aceasta este așadar a cincea grupă de popoare, pe care trebuie să o diferențiem privind evenimentele timpului sfârșitului. Vrem să ne amintim încă o dată de fiecare grupă în parte: armatele Europei, împăratul nordului, popoarele vecine Israelului, Rusia cu aliații ei și apoi toate celelalte popoare care au mai rămas. Nu este improbabil ca apoi să fie judecate definitiv și popoarele, ale căror oști au pierit deja mai înainte în Israel.

zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei. Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta! Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărână. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul.“

(versetele 17-25)

Singurul loc din care știm că Împărăția milenară va dura exact o mie de ani, îl găsim în Apocalipsa 20.2-7, unde citim de șase ori despre acești „o mie de ani“.

Alte versete, în care citim despre această Împărăție, sunt în primul rând în Psalm 22.26-31; Psalm 45; 72; 110; 111; 132; 133; 145, Isaia 2.24; 9.7; 11.6-16; 25.6-8; 32.1-5, 15-18; 33.17-20; 35.1-10; 54.13; 66.10-14, 18-24; Ieremia 31.31-40; apoi în Ezechiel 40-48, unde găsim descrierea amănunțită a noului templu, care va fi construit în Împărăția de o mie de ani; Daniel 7.27; Osea 14.48; Ioel 3.17; Amos 9.11-15; Țefania 3.5, 9-20; Hagai 2.7-9; Zaharia 6.13 și 14.6-21.

Acum Împăratul dreptății a intrat în Ierusalim și șade pe tronul Lui de glorie. El a bătut, parțial împreună cu poporul Său, pe toți vrăjmașii lui Israel. Toate judecățile îngrozitoare, despre care este vorba în mod deosebit în cartea Apocalipsa, au lovit popoarele pământului. În teritoriul „țărilor creștine din apus“, unde Dumnezeu cândva în timpul creștinismului putuse să dăruiască binecuvântări minunate și unde oamenii sub domnia fiarei I-au întors spatele lui Dumnezeu, au murit mulți oameni. Oamenii, care vor trăi atunci acolo, sunt aceia care mai înainte nu au auzit Evanghelia harului și astfel au încă posibilitatea să se întoarcă la Dumnezeu.

Toți iudeii, care l-au acceptat pe antihrist ca Mesia, au murit de asemenea în războaie. Niciun iudeu necredincios lui Dumnezeu nu va intra în împărăție: „Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău“ (Isaia 60.21). Popoarele arabe vecine au fost bătute și în final și puterile armate rusești au căzut pe munții Israelului.

Pe cât de îngrozitoare sunt pe de o parte aceste judecăți, cu atât mai mult pe de altă parte Dumnezeu va fi glorificat prin ele, căci dreptatea Lui nu s-a impus niciodată mai înainte cu o asemenea amploare mondială. Isaia scrie cu privire la judecățile lui Dumnezeu: „Dar DOMNUL oștirilor va fi înălțat prin judecată, și Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate“ (capitolul 5.16). Ca urmare a acestui fapt, pământul va fi plin de cunoștința DOMNULUI, precum apa acoperă fundul mării (Isaia 11.9). În afară de aceasta, locuitorii pământului vor învăța dreptatea, când Dumnezeu aduce judecata peste acest pământ (Isaia 26.9). Da, pământul trebuie să fie curățit prin judecată. Dumnezeu va da deoparte pe toți vrăjmașii Săi și astfel va crea premisa pentru o Împărăție în care va domni pacea și dreptatea. Pe cât de mult ne îngrozește gândul cu privire la judecăți (deși Biserica adevărată nu va trăi acest timp pe pământ), pe atât de mult ne bucurăm că prin intermediul judecăților se netezește drumul spre această Împărăție.

Ne întoarcem acum la Isaia 65. Pasajul citat începe cu constatarea că Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou. Dacă citim aceasta superficial și comparăm cu Apocalipsa 20.11 și 21.1, am putea

ajunge la concluzia că această nouă creare a cerului și pământului se referă la starea veșnică (cu aceasta ne vom ocupa în capitolul respectiv). Însă Isaia arată clar în capitolul 65.20 că pe „noul pământ“ descris de el va mai exista încă judecată și moarte. Dacă ne gândim apoi, că profețiile din Vechiul Testament nu ies în afara Împărăției milenare a păcii, atunci devine clar că „cerul nou“ și „pământul nou“ din Isaia 65 se referă la cerul curățit și la pământul curățit din Împărăția de o mie de ani.

Această creare nouă se referă deci la începutul Împărăției păcii. În acest sens a vorbit Domnul Isus cu privire la acest timp și despre o înnoire a tuturor lucrurilor (Matei 19.28). Dumnezeu va face Ierusalimul o bucurie și pe poporul lui o desfătare (versetul 18). Dumnezeu Însuși Se va bucura de Ierusalim și de poporul Său (versetul 19). În acest timp, moartea va fi o excepție, și anume ca judecată a păcatelor descoperite, ca decădere de la Dumnezeu. Nu va mai exista

moartea sugarilor. Bătrânul cu perii albi își va împlini zilele. După câte știm, niciun om nu a depășit în vechime, nici chiar în timpul dinaintea potopului, vârsta de 1000 de ani, lucrul acesta va fi posibil însă în viitor pentru oamenii care vor fi în viață pe pământ și vor intra în împărăție. Lui Metusala, cel mai bătrân om din Biblie, i-au lipsit 31 de ani ca să ajungă la vârsta de 1000 de ani (Geneza 5.27). Cine va muri la vârsta de o sută de ani, și anume atunci când el va fi judecat de Dumnezeu din cauză că a păcătuit, va fi încă tânăr.

Dumnezeu va împlini toate promisiunile, pe care le-a făcut poporului Său Israel. Poporul va contribui la reconstruirea treptată, la modificările prin binecuvântările minunate ale acestei Împărății. Ei vor contribui la crearea stării de „paradis“; vor construi și vor planta vii, așa cum se spune aici.

Vor avea loc modificări fundamentale în lumea animalelor: lupul și mielul vor paște împreună, ceea ce astăzi este de neconceput. Leul va mânca paie ca boul. Devorarea reciprocă și uciderea nu va mai exista în lumea animală, așa cum este acum. Blestemul, care s-a extins și asupra animalelor prin căderea în păcat, va fi ridicat în cea mai mare parte: șarpele însă se va târî mai departe pe pânțele și va mânca țărână (a se vedea Geneza 3.14).

Aceasta ne oferă o imagine despre modificările enorme din acest timp. Să concluzionăm acum în câteva puncte caracteristicile principale ale Împărăției păcii:

1. Hristos va fi la Ierusalim Împărat peste tot pământul (Isaia 24.23; Zaharia 14.9).
2. Va exista o guvernare centrală mondială la Ierusalim.
3. Ierusalimul cu templul Său va fi singurul loc unde se va exercita adevărata închinare. Toate națiunile (prin reprezentanții respectivi) trebuie să vină o dată pe an la Ierusalim, ca să serbeze sărbătoarea corturilor, în caz contrar peste țara respectivă nu va mai ploua (Zaharia 14.16-19).
4. Satan și demonii lui vor fi ținuți legați pentru o mie de ani (Apocalipsa 20.2, 7; Isaia 24.21-22).
5. Oamenii nu vor muri, cu excepția celor care se vor revolta împotriva guvernării drepte, exercitate de Hristos.
6. Păcatele înfăptuite din greșală (prin omisiune) vor fi iertate pe baza jertfei de ispășire cu privire la căile de guvernare ale lui Dumnezeu, căci se va reintroduce slujba jertfelor (Ezechiel 40-48).
7. Bolile vor fi numai o urmare directă a exercitării disciplinării din partea lui Dumnezeu, pentru această situație există însă un mijloc de vindecare (Ezechiel 47.12; a se compara cu Psalm 103.3 și Exod 15.26).
8. Vor avea loc modificări esențiale în natură: pelângă modificările din lumea animală se va modifica și structura suprafeței pământului (Zaharia 14.10).

În final, la sfârșitul Împărăției păcii, satan va fi eliberat din închisoarea sa și va avea posibilitatea să corupă națiunile. El se va sluji atunci în mod deosebit de popoarele care locuiesc cel mai departe de Ierusalim. Menționarea lui „Gog“ și „Magog“ ar putea fi un indiciu privind rolul important al Rusiei în acest eveniment. Această țară, chiar și după o domnie de o mie de ani a lui Hristos, va reveni la trecutul ei ateist și va juca un rol conducător în ultima revoltă împotriva lui Dumnezeu, când popoarele se vor urca încă o dată să lupte împotriva Ierusalimului. Dumnezeu le va mistui cu foc căzut din cer (a se vedea Apocalipsa 20.7-9). În aceste trei versete găsim relatări cuprinzătoare privind sfârșitul Împărăției păcii.

După aceea în Apocalipsa 20.10 ne este descrisă într-un singur verset judecata definitivă a lui satan: „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă.“ Acolo satan va fi din nou împreună cu cele două mari „instrumente“ ale lui, respectiv cu fiara și cu prorocul mincinos, care sunt deja acolo de o mie de ani. „Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor“ (versetul 10). Judecata lor nu se va sfârși niciodată.

Nu este îngrozitor să citești apoi în versetele următoare despre persoane care vor ajunge de asemenea în acest loc de condamnare veșnică? Mai înainte însă, ele vor sta înaintea marelui tron alb și vor fi judecate.

MARELE TRON ALB - JUDECATA CELOR MORȚI

„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. ... Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.“ (Apocalipsa 20.11-15)

Cine este Cel care șade pe acest tron, al Cărui Nume nu este dat? Nu este altul decât Domnul nostru Isus Hristos, căci în timpul vieții Lui pe pământ El a vorbit despre faptul că Dumnezeu I-a încredințat Lui ca Fiul al Omului toată judecata (Ioan 5.22, 27). Dumnezeu a vrut ca în final toți oamenii să dea cinste Fiului, chiar dacă ei numai vor cădea în genunchi înaintea Lui ca Judecătorul cel drept al tuturor oamenilor (a se compara cu Filipeni 2.9-11).

Îmi permiteți să vă întreb în acest moment, dacă dumneavoastră dați deja cinste Fiului lui Dumnezeu? Aceasta este întrebarea decisivă în viața dumneavoastră. Este vorba de relația dumneavoastră personală cu El, Cel care odată și-a dat viața Sa pe cruce la Golgota pentru păcătoși ca dumneavoastră și ca mine. În timpul de acum Îl puteți onora pe Fiul lui Dumnezeu numai crezând în El și mărturisindu-vă sincer păcatele înaintea lui Dumnezeu. Îl cunoașteți deja ca Mântuitor al dumneavoastră? Dacă nu, atunci faceți acum cunoștință cu El. Nu vă pot recomanda ceva mai bun, decât să citiți Evanghelia după Ioan, și anume cu rugăciune serioasă către Dumnezeu, ca El să vă descopere pe Fiul Său.

Cerul și pământul vor fugi dinaintea Celui care șade pe tron. Ele trebuie să facă loc unei creații noi și definitive. După aceea Ioan îi vede pe morți stând în picioare înaintea tronului. Cu toate că acești oameni au înviat, ei sunt numiți totuși „morți“. Ei sunt din punct de vedere spiritual despărțiți de Dumnezeu. Acolo sunt toți: mari și mici - această deosebire se referă la importanța pe care au avut-o cândva

în viața lor. Acolo stau oameni, al căror nume a fost sute sau mii de ani pe buzele tuturor, acolo stau oameni, la care aproape nimeni nu s-a gândit după ce au murit. Acolo stau domnitori și cerșetori, acolo stau bogați și săraci, mari și mici, acolo stau soțul și soția, pe care tu i-ai întâlnit în viața ta, prietenul meu credincios, și cărora nu le-ai transmis mesajul Evangheliei.

Se deschid cărți, cărți în care sunt scrise toate păcatele acestei mulțimi de oameni, care stau acolo în picioare. Judecata celor morți corespunde exact cu ceea ce este scris în cărți. Ei vor fi judecați după faptele lor. Greutatea judecății lor corespunde mărimii abaterii lor. Acolo însă este și o altă carte, și anume cartea vieții. Și cine nu este scris în cartea vieții, acela va fi aruncat în iazul de foc.

Toți acești morți nu experimentează numai moartea trupească, prima moarte, ci ei sunt acum trimiși în a doua moarte, cea veșnică, moartea care nu încetează, aceasta este iazul de foc. Partea îngrozitoare este că această a doua moarte nu reprezintă ștergerea personalității lor, a existenței lor. Nu! Dimpotrivă, acești morți, pe deplin conștienți, vor fi chinuți zi și noapte. Cu toate că acest loc de chin, pe care Domnul Isus îl denumește în Matei 25.41 „focul cel veșnic“, a fost pregătit pentru diavol și îngerii lui, toți oamenii, care l-au urmat, vor avea parte de aceeași soartă veșnică cu aceștia.

Cine nu se întoarce din inimă la Dumnezeu, adică nu-și mărturisește sincer păcatele, Dumnezeu nu poate să-i scrie numele în cartea vieții. Un astfel de om va fi aruncat în iazul de foc. Acesta este ultimul lucru pe care Dumnezeu îl va face, înainte să ia ființă un cer nou și un pământ nou.

Cu aceasta am ajuns la starea veșnică viitoare.

STAREA VEȘNICĂ VIITOARE

**„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. ... Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.» Apoi mi-a zis: «S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.»“
(Apocalipsa 21.1-8)**

Aici avem descrierea stării veșnice în doar opt versete: Ioan vede un cer nou și un pământ nou. Primul cer și primul pământ au fugit din fața Judecătorului de pe tronul mare și alb.

În starea veșnică, Dumnezeu va fi într-o relație cordială cu oamenii de pe pământ. El va locui cu oamenii într-un mod în care azi noi nu ni-l putem imagina. Toți oamenii de pe pământ vor fi²³ împreună poporul Său. Nu vor mai exista popoare diferite.

Dumnezeu Se va ocupa cu grijă de fiecare om în parte: El le va șterge lacrimile, precum o mamă copilului ei, și astfel le va îndepărta amintirile evenimentelor grele pe care le-au traversat. Nu va mai fi nici moarte, nici tristețe, nici țipete, nici durere. Lucrurile dintâi au trecut. Dumnezeu face totul nou.

Dumnezeu va fi Dumnezeul celui ce va birui, iar el va fi fiul Său. Nu este o binecuvântare minunată, veșnică, să cunoști pe Dumnezeu în modul acesta?

Ca încheiere a acestui capitol sunt enumerate încă opt grupe de păcătoși. Dumnezeu avertizează astfel încă o dată și dă totodată un răspuns la întrebarea, care oameni nu au parte de binecuvântările veșnice pe noul pământ, ci vor fi pentru totdeauna în iazul de foc și pucioasă:

1. Toți lașii (fricoși): Aceștia sunt oamenii, care au fost prea lași și prea fricoși, pentru a se întoarce la Dumnezeu.
2. Necredincioșii: Aceștia sunt oamenii care nu au crezut în Dumnezeu. Sau ar trebui să spunem: cei care nu au vrut să asculte de Dumnezeu? Rădăcina cuvântului semnifică și necredincioșie.
3. Oamenii care sunt pătați cu urâciuni nu sunt în ultimul rând cei care s-au închinat icoanei făcută de antihrist. Sunt toți care s-au murdărit prin închinarea înaintea urâciunii.
4. Ucigașii: Primul om care s-a născut pe acest pământ, Cain, primul fiu al lui Adam și al Evei, a fost în același timp și primul criminal. Acesta a ucis pe fratele său Abel, și aceasta din motive religioase. Cea mai înfiorătoare crimă, care s-a petrecut vreodată pe pământ, este fără îndoială aceea pe care a făcut-o omul cu Fiul lui Dumnezeu.
5. Curvarii: Aceștia sunt oamenii care exercită relații sexuale nepermise. Curvia nu era numai păcatul din cauza căruia cetățile Sodoma și Gomora au fost distruse, ci și păcatul din cauza căruia omenirea de azi se distruge din punct de vedere moral.
6. Vrăjitorii: Aceștia sunt oamenii care într-un fel sau altul s-au preocupat cu ocultismul, ajungând astfel la legături satanice.
7. Închinătorii la idoli: Aceștia sunt oamenii care în loc să dea cinste lui Dumnezeu, au slujit unui alt dumnezeu. Sunt și aceia care s-au închinat fiarei și prorocului mincinos. Nu rareori eul propriu a fost dumnezeul lor, căruia i-au slujit.

²³ Credincioșii, Biserica, vor avea atunci locuința lor în Casa Tatălui. Ea este văzută aici ca și „cortul lui Dumnezeu“ pe noul pământ; aceasta arată că Dumnezeu, când va locui cu oamenii pe noul pământ, nu va face aceasta fără Adunare, care este în veșnicie „locuința“ Sa.

8. Mincinoșii: Minciuna nu este în niciun caz un păcat mic în ochii lui Dumnezeu. Există vreun om care să nu fi mințit niciodată?

Partea tuturor acestor oameni este iazul care arde cu foc și cu pucioasă. Noi susținem cu tărie că nu există nicio posibilitate de a scăpa de această judecată, de moartea a doua, decât numai dacă cineva deja în timpul vieții lui pe pământ l-a mărturisit lui Dumnezeu păcatele sale și a acceptat lucrarea Domnului Isus.

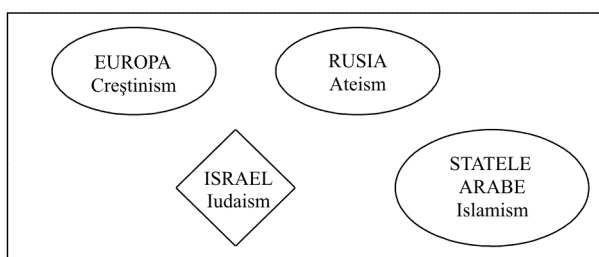
Sfânta Scriptură nu ne spune că Dumnezeu va nimici în final pe acești oameni. Afirmatia clară este că toți cei care vor fi aruncați în iazul de foc și de pucioasă, vor fi expuși acolo unui chin fără sfârșit.

FINAL

Cum putem judeca evoluția lucrurilor actuale în lumina acestor evenimente?

Cu puțin timp în urmă, fiind împreună la masa de prânz, am avut un dialog cu un partener de afaceri. Ajunsesem să discutăm despre războiul din Golful Persic și despre posibilele efecte economice. Ne-am întrebat reciproc cum ar putea fi rezolvate durabil problemele. Partenerul meu de afaceri spuse: „Vedeți și dumneavoastră, de fapt totdeauna acestea sunt războaie religioase.“ Această constatare m-a pus pe gânduri. După un moment de gândire am spus: „Cred că aveți dreptate.“ Am luat o coală de hârtie din mapă și am întrebat dacă pot desena ceva cu privire la ce spune Biblia despre această problemă.

Am pus foaia de hârtie pe masă și am făcut următoarea schiță:

Am privit împreună foaia de hârtie, iar eu am reluat întrebarea: „Cum poate fi soluționată durabil problema din Orientul Apropiat?“ Partenerul meu a tăcut un moment, apoi a spus: „Israel trebuie să dispară.“ Exact aceasta este intenția arabilor.

Apoi i-am explicat în câteva cuvinte ce se va întâmpla: mai întâi atacul Egiptului împotriva Israelului, apoi năvala înspăimântătoare a împăratului nordului în Israel, care va merge mai departe în Egipt, după aceea marșul armatelor europene spre Armagedon, care vor fi nimicite acolo de Hristos, apoi sfârșitul împăratului nordului, judecata statelor arabe vecine și în final atacul armatelor rusești și sfârșitul lor pe munții lui Israel. Am anulat unul după altul cercurile: mai întâi cercul țărilor creștine din Occident, apoi cercul statelor arabe și în final cercul Rusiei. Și ce a rămas? Suprafața minusculă Israel.

Am spus: „Dumnezeu Se va îngriji să rezolve problema Orientului Apropiat, dar altfel decât își imaginează majoritatea oamenilor de azi.“

Am citat în timpul explicațiilor mai multe locuri din Biblie. Partenerul meu m-a rugat să-i scriu aceste locuri din Biblie pe o bucată de hârtie, pe care mi-a dat-o el. Am făcut acest lucru. El a adăugat: „în seara aceasta voi citi aceste locuri în Biblia mea.“

„Dar“, spuse el, „ce se întâmplă cu America?“ -“Nu știu“, am răspuns. „Din câte înțeleg eu, Biblia nu face nicio afirmație directă cu privire la America. America rămâne în afara cercului istoriei profetice. Dacă America este văzută ca o «anexă» a «Europei unite», sau dacă se va cufunda în lipsa de însemnătate politică, nu pot să spun.“

„Încă un lucru“, am spus eu, „nu trebuie să-l țin ascuns de dumneavoastră. Știți ceva despre răpire?“ - „Nu“, răspunse el, „despre acest lucru nu am auzit încă nimic.“ Mi-a dat înapoi foaia lui de hârtie cu locurile din Biblie și am notat ca ultim loc: 1 Tesaloniceni 4.15-18. Am încercat să-i explic mai aprofundat detalii cu privire la răpire, dar am avut impresia că nu accepta să gândească la așa ceva. La ce se gândea el oare? A fost oare trezit în el interesul după Cuvântul lui Dumnezeu? Mi-ar plăcea la următoarea ocazie să continui să vorbesc cu el despre aceste lucruri. Sau poate vine între timp Domnul?

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Titlul cărții „Timpul sfârșitului“ a apărut abia după terminarea manuscrisului și nu în ultimul rând pentru că Daniel folosește această expresie în capitolul 11.40, iar Domnul Isus Însuși a vorbit de trei ori în Matei 24 despre „sfârșit“. Însă acest sfârșit este de fapt ușa spre un început minunat, și anume spre minunata Împărăție a păcii.

Dacă ne gândim pe de o parte cu spaimă și groază la acest timp al judecăților îngrozitoare, știm totuși pe de altă parte că această perioadă a judecăților este un timp clar limitat, pe care Dumnezeu îl va scurta din pricina aleșilor Săi. Este un timp asemenea durerilor care preced o naștere. De aceea este total nepotrivit ca noi ca creștini să ne plecăm astăzi capetele cu privire la acest timp și să ne lăsăm copleșiți de atmosfera referitoare la „sfârșitul lumii“. Dimpotrivă, nu numai că răscumpărarea noastră se apropie (Luca 21.28), dar Dumnezeu va face ca pământul acesta să devină prin judecăți un vas nou pentru desfășurarea slavei Sale.

După acest „sfârșit“ urmează un nou început măreț și Dumnezeu va spune din nou poporului Său: „Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase“ (Isaia 43.19). Aceluia care ține sfârșitul și începutul în mâna Sa, care El Însuși este ÎNCEPUTUL și SFÂRȘITUL (Apocalipsa 21.6; 22.13), a Lui să fie slava, cinstea, puterea și autoritatea, înainte de orice timp, și acum, și în toată veșnicia! Amin.

Cuprins

Introducere	
Prefață la ediția în limba română	
Momente	
Împlinirea profețiilor sfârșitului a început deja - Statul Israel	
Răpirea tuturor credincioșilor adevărați	
Locuințele din Casa Tatălui	
Ceasul încercării	
Ultima săptămână-an a lui Daniel	
Suie-te aici!	
Aruncarea lui satan din cer	
Antihristul.....	
Necazul cel mare	
Cine este asirianul?	
Împăratul de la miazănoapte (împăratul nordului)	
Fiara sau o „Europă unită“	
Bătălia de la Armagedon	
Hristos lichidează cele două fiare și pe vasalii acestora	
Împăratul de la miazănoapte încă o dată	
Hristos apare pe muntele Măslinilor	
Judecata popoarelor vecine Israelului	
Ce se întâmplă cu Rusia?	
Judecata celor vii	
împărăția de o mie de ani a păcii.....	
Marele tron alb - Judecata celor morți	
Starea veșnică viitoare.....	
Final	
Cuvânt de încheiere	